

TÉRKÉP AZ ÉLETHEZ

gyermekszervezők lapja,
irodalmi folyóirat

1. évfolyam, 1. szám, 2025. május

Szerkesztő: Jakab Boglárka

© Minden mű a szerzők szellemi tulajdona

Szerzők:

Bergs Zsófia

Gulyás Laura

Jakab Boglárka

Jakab Elizabet

Khan Haroon – Gofosz

Kukla Regina

Miglódi Noel

Németh Milán

Papp Eszter Júlia

Pintér Amádé

Pintér Illangó

Pintér Jávor

Ryann Sasha (Szikora Ágota)

Simity Anna

Szlavita Karina

1. évfolyam, 1. szám, 2025. május

Kiadó: Kis Alkotók Köre

Mentor: Pintérné Gépész Bettina és Jakab-Cser Anasztázia

Székhely: 2184 Vácegres, Toldi utca 7.

Korrektúra: Szabó Borka

ISSN: a második lapszámtól közöljük

Honlap: www.fiatalok-szava-folyoirat.webnode.hu

BÁTORÍTÓ BEVEZETŐ

Sziasztok!

Kedves Mindenki!

Gondolom én, már rájöttetek, de mégiscsak elmondom, hogy ez egy irodalmi folyóirat, ami a Térkép az Élethez címet kapta. Mindenkit kérek arra tapintatosan, a tévénézéssel szemben ezt helyezték előnybe. Azaz TÉVÉ, vagyis TÉ, tehát Térkép az Élethez! Sokkal értelmesebb időtöltés ezt a lapot olvasgatni a képernyő bámulása helyett, mert ebben fiatal, illetve gyermekszerzők alkotásai szerepelnek. A későbbi számokba szeretnénk bele tenni különféle színes illusztrációkat, rajzokat, festményeket is. Ha ezt a folyóiratot böngészitek, különféle élményekben lehet részetek: kalandos történeteket, elgondolkodtató verseket olvashattok, ráadásul megismerhetitek ezáltal az írókat. Választ kaptok az érdekes kérdésre: hogyan működik egy író és gondolkodó tini, vagy éppen kisgyerek? Egyrészt, mert bemutatkozásokkal is találkozhattok. Másrészt, mivel az írás tükrözi az alkotólélek viszontagságait. Lehet, hogy valaki az olvasói társaságban is a legfiatalabb lenne, mégis alkotói szerepkörben kap helyet, annak se becsüljétek le írásait! Az ő műve is tanácsolhat és okosíthatja a legvénebbeket is, gyermekien őszinte meglátásaival.

Az alkotások vegyesek. Sok témát, hangulatot, elvet dolgoznak föl. Némelyik Istennel is foglalkozik, míg egy másik egyszerűen a szomszédját veszi alanyul. Sok helyen keletkeztek határon belül, vagy kívül; gépelve, vagy papírra vetve; közösen, vagy egyedül írva. Sőt van, amit nem is a szerző írt! Vagyis igen, vagyis nem... Ugyanis diktálta, mert még óvodás, vagy épp elsős. Ha találkoztok olyan műfajjal, amit eddig nem ismertetek, például a prolídrával, ne ijedjete meg! Majd kiderül, mi az, nem hagyunk bennetek kíváncsiságot, csak egy kis türelem kell!

A szerkesztő Jakab Boglárka lesz, egyben alapítótag. A másik alapítótag én vagyok. A lektor anyukám, Pintéerné Gépész Betti, aki segít korigálni mind helyesírásilag, mind tartalmilag. A szerzőket nem fogom felsorolni, mert túl sokan vannak és folyamatosan bővül a társaság.

Arra is szeretnénk kérni benneteket, hogyha találtok hibákat, esetleg ötletek támadt, hogy mivel lehetne bővíteni, netán szeretnétek bele ti is írni, mert belefértek a korhatárba, kérjétek információt Jakab Bogitól, a szerkesztőtől.

Köszönettel,

*Pintér Illangó,
alapítótag*

TÉRKÉP AZ ÉLETHEZ

TÉVÉ

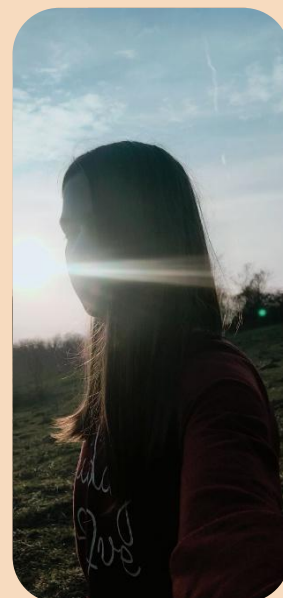
BARÁTSÁGOS BEMUTATKOZÁSOK

Az alapítótagok

Jakab Boglárka bemutatkozása

Sziasztok!

Bogi vagyok, legalábbis mindenki így hív. Hogy mit lehet tudni rólam? Nagyon szeretek olvasni. Ezzel mindent el is árultam. Na, jó, részletezem kicsit. Szüleimmel és nem kevés testvéremmel élek egy erdő közepén. Van pár állatunk, kedvencem a kutyusunk, Bailey. Két éve lakunk ilyen tanyasi környezetben, előtte Kaposváron éltünk egy kedves, kis családi házban. Akkoriban kezdtem el szerkesztgetni a magazinomat, amit költözésünk után sem hagytam abba. Így leginkább cikkek írásához értek, más műfajokban még eléggé kezdő vagyok. Valamint szeretnék írni nektek a barátomról, illetve tanácsadómról, vigyázómról, útmutatómról, legfőbb támaszpontomról és vigasztalómról. Jézusnak hívják, és Nélküle elképzelni sem tudom az életem. Kívánom neked, hogyha még nem ismered, mielőbb ismerkedjetek meg, ebben is próbálunk adni egy kis segítséget folyóiratunk oldalain keresztül. Más egyéb most nem jut eszembe, amit fontos lenne tudni rólam.

Pintér Illangó bemutatkozása

Tudjátok, ki vagyok én? Egy ember. Bővebben magyarázzam el? Igen? Biztos? Egészen biztos? Rendben, rendben, mondom már. Egy gondolkodó, érző, izgó-mozgó lény két kézzel, két

lábbal és egy fejjel, hosszú hajjal. Szóval, egy lány vagyok, Pintér Illangó, öt fiútestvérrel. 2012-ben születtem, nyolcadikba járok. A Naprendszerben élek, a Föld nevű bolygón, Európában, Magyarországon, Pest vármegyében, Vácegresen, a Toldi Miklós utcában, a gyök 49-es házszám alatti tarka parasztházban, aminek a kertje az erdőig nyúlik fel. Családom sok zöldséget termel, különféle

állatokat tart a tyúkoktól kezdve, a kameruni birkán és kecskén át a pónilóig, nem beszélve a malacról, a libáról, a kacsáról, a nyúlról és még ki tudja, miről. Mi a hobbitok? Buta kérdés! Kitalálhatnátok! Minden, ami az irodalomhoz kapcsolódik. Szeretek olvasni, írni, költeni, kritizálni. Ovisként tudtam már olvasni, első kisregényemet elsős koromban írtam. Szeretek verseket is költeni. Több kötetnyi művem kereskedelmi forgalomban is kapható. Minden alkotásomat próbálom Isten dicsőségére szentelni, hálából, amiért megváltott. Szeretném, ha ezt mindenki megtapasztalhatná és nem engedné kárba veszni Jézus szent Áldozatát. Mi egyéb, a szórakozásom? Azt is kitalálhatnátok: növényápolás, állatgondozás és gyermekpásztorlás.

Olvassátok nyitott szívvel írásaimat!

Gulyás Laura: Messze túl az égbolton

Szárnyalni vágyom, messze a távolba,
Ahol a napfény suttog az álomba.
Szívem szabadon, lélekben táncolva,
Érintem az eget, végtelenbe szárnyalva.
Álmaim tengere, holnapok ígérete,
Elvágyom onnan, hol csak bánat képlete.
Fel, fel a hegyre, hol tiszta a levegő,
Ott leszek boldog, szabad és erős.
Tengerparti homok, napfényes ragyogás,
Szívemben nyugalom, lelkem otthont talál.
Álmodom az éjben, csillagok fényében,
Suttogják nevem, hívnak messzeségben.
Hív a végtelen, titkos táj,
Elvágyom innen, hol bánat jár.
Szárnyalni vágyom, messze a távolba,
Ahol a napfény suttog az álomba.

Bergs Zsófia: Találós kérdés

Én vagyok a semmi,
és egyben a minden.
Van is nekem,
de ha úgy kéred, nincsen.
Van nekem itt minden:
sok és kevés kincsem.
Fenséges vagyok,
kinek ellenfele nincsen.
Látható és láthatatlan.
Energia, mi felfogható és felfoghatatlan.

Mindenben ott vagyok,
de csak akkor látsz, ha szemedet lecsukod.

Pintér Illangó: Az öngyilkos légy

Egyszer a konyhában ültem,
a zord, hideg télben hültem,
és már elfogyott a sültöm,
mikor meghallotta fülem,
hogy valahol egy légy zizeg.
Hogyan kerülhetett ez ide?
Előttem gyertyaláng libeg.
Hirtelen egy nagyot sziszeg,
mivel az én fura legyem
öngyilkosság felé evez.
Egy lendület s lángban termett:
maga alatt ásta vermet.

Viasszal együtt porba hull.

Pirossá izzott vasgolyó,
felette károg egy holló.
A lángoló vörös vonzó,
úgy hömpölyög, mint a folyó.
A lélegzetem elállott.
Összes sejtem erre vágyott.
Látványtól agyam megázott.
Gömbért nyúlok, mint megszállott.
A forrósága megvágott,
akár az áram, megrázott.
Végő erőmmel kiáltom:
„Jézus, ments meg, ó, Királyom!”

A zord halál torka bús.

IZGALMAS INTERJÚK

Interjú az alapítókkal

Pintér Illangó a lányom, Jakab Boglárka az olvasója, író társa és távbarátnője. Őket faggattam egyről s másról.

Pintérné Gépész Bettina: Hány évesek vagytok?

Jakab Boglárka: Ha pontos szeretnék lenni, tizennégy és fél.

Pintér Illangó: Én márciusban múltam tizenhárom éves.

P. G. B.: Mi indított arra, hogy irodalmi folyóiratot indítsatok?

Boglárka: Én korábban is készítettem egy magazint, így van egy kevés tapasztalatom, valamint Illangóval szeretünk írni, így jött az ötlet.

Illangó: Nem is tudom. Az ötlet „beleugrott” a fejünkbe véleményem szerint.

P. G. B.: Hogyan választottatok címet?

Boglárka: Mivel fontos az olvasók véleménye, megszavaztattuk a javaslatainkat.

Illangó: Amikor megbeszéltük alapjaiban, hogy lesz egy ilyen újság, egész délután ezen ötleteltünk a családommal. Rengeteg értelmes és értelmetlen címötlet született, mint a Nyálas fülzsír folyóirat, ami onnan jött, hogy Jézus úgy gyógyított meg egy

süketnémát, hogy beledugta a fülébe az ujját, majd megnyalta és a szájába tette. A legjobbakat kiválogattam és elküldtem Boginak, akinek az ötletére szavazást indítottunk. A *Térkép az Élethez*-t választották meg.

P. G. B.: Induljunk ki a címből. Mit mond nektek a „térkép az élethez” kifejezés?

Boglárka: Nos, szerintem az igazi térkép az élethez a Biblia. Nekem azért is tetszik ez a cím, mert sejteti, hogy van kincs is.

Illangó: Útmutatás, hogy miként éljük az életünket. Tanácsok merítése az műből, írással rámutatás a lényegre. A világ Lényegére, a Teremtőre. Mintha más emberek papírra vetett életei, élményei, meglátásai térképek lennének, hogy az életünk végén eljussunk Istenhez.

P. G. B.: Hogy készült a logótok?

Boglárka: A logót a Pintér család készítette, így erről Illangó tud részletesebben mesélni.

Illangó: A logót elsőnek én próbáltam szerkeszteni, de nem sikerült jól. Így anya átvette és megszerkesztette, de a felirat még a bolygó alatt volt. Az egyik öcsémnek, Amádénak támadt az az ötlete, hogy rakjuk középre.

P. G. B.: Kiknek készül ez a folyóirat?

Boglárka: Azoknak, akik szeretik Istent, az irodalmat, izgalmas történeteket,

elgondolkodtató verseket, vagy közel állnak a folyóiratban közreműködő személyekhez. Ha bármelyik igaz rád a fentebbiek közül, garantálom, hogy tetszeni fog szerény folyóiratunk!

Illangó: Mindenkinek, aki szeret olvasni, vagy ezen keresztül szeretné megszeretni vagy az olvasást, vagy az írást.

P. G. B.: Kiknek az írásai szerepelhetnek a folyóiratban? Kiknek a jelentkezését várjátok?

Boglárka: Írni akaró és kihívásra vágyó fiataloktól szeretnénk írásokat közölni.

Illangó: Én elsősorban gyerekírókat szeretnék, de mivel az egyetemisták sem teljesen önállóak, ezért tőlük is szívesen veszünk írásokat. Minden olyat, ami értéket képvisel. Mindent, ami mű. Kritikákat és könyvajánlókat pedig mindenkitől!

P. G. B.: Mi a célotok a folyóirat-alapítással?

Boglárka: Hát, maradjunk a tényeknél. Nekem legfőképpen unaloműzés. A cél, hogy legyen célunk.

Illangó: Az olvasás népszerűsítése, a szabadidő lekötése, a gyerekírók összekapcsolása, embereknek való „térképdományozás”.

P. G. B.: Milyen rendszerességgel terveztek újabb lapszámokat kiadni?

Boglárka: Kéthetente lenne a terv. Majd meglátjuk, hogy alakul.

Illangó: Elsőnek megpróbálkozunk szétküldeni egyet minden második pénteken, de ha ezt nem fogjuk bírni tartani, akkor majd ritkítunk rajta.

P. G. B.: Hogyan lehet felvenni veletek a kapcsolatot?

Boglárka: E-mailben, a jakabboglarkabogi@gmail.com címen lehet elérni.

Illangó: Engem a pinterillango@gmail.com címen lehet megismerni, illetve személyesen Vácegresen.

P. G. B.: Miképp ismerkedtetek meg?

Boglárka: Nagyon szeretek olvasni. Nemrég a kezembe került Illangó regénye, a *Remény csillaga és a magány árnyéka*, és nagyon megtetszett. Mikor megtudtam, hogy egy velem majdnem egyidős lány a szerző, azonnal fel akartam vele venni a kapcsolatot. Így írtam neki és azóta ímélezünk.

Illangó: Az úgy volt, hogy hazajöttünk az iskolából, és anya evés közben bejelentette, egy család könyveket rendelt, amit én és öcsém írtak. Ott a gyerekeknek annyira tetszett a könyv, hogy szeretnének írni nekünk levelet. Egy nap múltán kaptam is egy e-mailt. Bogi nekem egyből szimpatikus volt. 1: Olvas, ami a mi környékünkön még felnőttektől is ritka. Ráadásul ilyen gyorsan! 2: Tanyán él, és állatokat tartanak, mint mi, bár nekünk a falu szélén áll a házunk. 3: Azt is írta, hogy kedvet kapott az íráshoz, meg

egy családi magazint is szerkeszt. Ebből következtettem, hogy kreatív is. Mostanra több mint tízezer szót leveleztünk.

P. G. B.: Ez az első közös munkátok?

Boglárka: Hát így, ilyen nagyobb formában igen. Egy folytatásos regénnyel kezdtünk, amit a folyóiratban is olvashattok majd. Írt Illangó egy bekezdést, majd én is, és így haladunk a történetben előre.

Illangó: Már előtte elkezdünk közösen írni egy történetet, így, ha azt is beleszámoljuk, ez a második.

P. G. B.: Hogyan kapcsolódtok az irodalomhoz?

Boglárka: Szerintem nyolc év sulis után kijelenthetem, hogy az irodalom lett a kedvenc tantárgyam. Nagyon szeretek olvasni, amit már korábban is mondtam, és ritkábban írni is szoktam cikkeket, esetleg verseket. Már több könyv megírásába is belevágtam, azonban ezek egyelőre álmok még számomra.

Illangó: Kicsi korom óta találok ki történeteket, négy-ötévesen tanultam meg írni. Első két iskolás évemben otthon tanultam és anya meséken tanított írni. Ezzel azóta sem hagytam föl. Ezenkívül adott olyan könyveket, amik érdekeltek, például, mert lovakról vagy indiánokról szóltak. Így „kényszerített” az olvasásra és írásra, amiket mostanra nagyon megszerettem.

P. G. B.: Mi a kedvenc műfajotok?

Boglárka: Olvasni regényeket, ifjúsági regényeket, írni talán a színművet élveztem a legjobban.

Illangó: Olvasni a regényt, írni szintén azt és a novellát, illetve, ha olyan kedvem van, akkor a verset is.

P. G. B.: Ki a kedvenc írótok?

Boglárka: Nekem jó pár kedvenc íróm van, nagyon nehéz választani. Talán Angela Dorsey, L. M. Montgomery és Lauren Brooke könyveit olvastam a legtöbbször.

Illangó: Hüm... Anya, Pintérmé Gépész Betti, Roy Krisztina, Patricia St. John.

P. G. B.: Az irodalom mely része áll legtávolabb tőletek?

Boglárka: A verselemzés. Amikor egy-egy mondatból következtetnek az író életére, lelkivilágára. Az igazi értelmét a verseknek érezni kell, és nem minden vers értelmét értheti mindenki. Mint kiderült, ebben is egyetértünk Illangóval, így lesz egy verselemzés-elemzés rovata is a folyóiratunknak.

Illangó: Talán a krimi, azt nem értem, hogy mire való, mi értelme van megírni, egy brutális ügyet, illetve a fantasyt sem kedvelem.

P. G. B.: Mi a véleményetek az egyéb művészeti ágakról?

Boglárka: Nekem nincs ellenemre egyetlen művészeti ág sem, irodalmon kívül szeretem a zenét, a fényképészetet is.

Illangó: Azokat is meg kell becsülni, ugyanolyan értékűek, bár én nem vagyok a többiben jártas. Mindegyik ágnak meg van a különféle atmoszférája, de az enyém az írás mindenképp. De például legkisebb öcsém a zenéért rajong, őt a dallam úgy fogja meg, mint engem egy-egy vers.

P. G. B.: Mit mondanátok még magatokról röviden?

Boglárka: Könyveken kívül szeretem a könyvtárakat, a fincsi édességeket, a társaságot és a nagyobb összejöveleteket.

Illangó: Nem is tudom... mindent. Beszéljenek helyettem az írásaim!

P. G. B.: Mit üzentek az olvasóknak és a nagyvilágnak egy mondatban?

Boglárka: Ez egyszerű: Hogy Jézus értük halt meg!

Illangó: Nyissátok ki a szemeteket és lássatok!

FURFANGOS FOLYTATÁSOS TÖRTÉNETEK

Pintér Illangó – Jakab Boglárka: Titkos titkok találgatása

Fent, a hegyen, magasan, hol a madár sem szokott járni, rogyott le egy kőre. Zihálva törölte le homlokáról az izzadságot, szőke haja teljesen összetapadt. Egy ideig ült fáradtan és lenézett a hegyoldalon. Mezők, erdők váltogatták egymást buján, zölden és izgatottan. Lassan felállt, szeme fölé emelte a kezét, hogy ne vakítsák el a napsugarak. Elindult. Egyenesen hegyre fel nem tudott menni, mert sziklagörgeteg-lavinát indított volna el vele, így csak óvatosan oldalazva haladt egyre fentebb és fentebb. Szája körül mosoly bujkált. Vagy épp a megerőltetés eltorzulása? Ki tudja! Ő csak ment, ment, elszántan, mert mennie kellett.

Újabb félórányi monoton menetelés alatt több tízezer gondolat fordult meg, vagy futott át a fején. *Biztos, hogy jó irányba jött? Tényleg erre kell indulnia? És ha tévedett? Ha nem is az a cél, ahová tart? Vagy ha nincs is ott az, amiért indult? Gyakran előfordul, hogy máshová jutunk, mint amerre indulunk. Ugye ez nem egy ilyen út lesz?* Ilyen és ehhez hasonló kétségek között gyalogolt, vagy inkább küzdötte tovább magát felfele.

Aztán megtörtént.

Megcsúszott.

Fekete farmernadrágján keresztül érezte, ahogy a térde a köveknek ütődik. Szerencsére nem esett nagyot, de jó pár szikladarab elindult lefelé a hegyoldalon, botlása következtében. Erről rögtön eszébe jutott az a Pintér Béla-dal, amit mostanában szokott hallgatni. El is indította a fejében az éneket. Ilyet sokszor csinált, mert a gyakran ismételt zenék annyira beleégtek a fejébe, hogy el tudta indítani őket az agyában úgy, hogy már-már szinte hallotta is a dallamokat. Főleg ennél a *Hinni kell*-nél! Mikor ahhoz a részhez ért a dal, hogy *a romok tetején tombol az élet*, érezte, hogy valaki megragadja a karját, így megakadályozva, hogy tovább csússzon lefelé.

Felnézett. Belemélyedt a zöldeskék szempárba. Valahogy nem tudott tovább nézni, valahonnan ismerősek voltak neki azok a pupillák... az a nevető szeretet, ami süttött belőlük. Mégis kísérteties volt. Vajon hogyan került ide ez az ember? Eddig nem látta. Vagy csak nem figyelt oda? Miért rémlik neki ez a tekintet? A szemét égette a másik nézése. Nem tudta tovább tartani a szemkontaktust. Feltápáskodott. Közvetlenül mellettük gurult le egy nagyobbacska kő. Görnyedten, ugrásra készen végigpásztázta szemével az erdőséget, de nem látott több veszélyes sziklát, így megnyugodva felegyenesedett teljesen. Végigmérte az ismerős idegent, aki szintén őt

vizslatta. Végül nagy nehezen sikerült megtörnie a csendet.

– Ööö... szia – mondta ki Lilla a szavakat, amik idegenen hangzottak a kőomlás hangos zaja, majd a rájuk telepedett csend után.

VÉGTELEN VERSEK

Miglódi Noel: Évszakok

Tavasza

Hurrá, itt a tavasz!
Már nem is havaz'!
Nyílik a lila virág,
Zöldbe borul a világ.

Minden olyan színes,
A föld még kicsit vizes.
Már kezd melegebb lenni,
Szép nyári ruhát kell venni!

Nyár

Itt a nyár végre,
Napsütés ül ki az égre.
Huh, de meleg a nyár,
A nap lassabban jár.
Milyen sok mindent játszhatunk,
A világ összes táján járhatunk!
De át is adom a szót az ősznek,
Megérkeztek az új tankönyvek!

Ősz

Eljött az ősz, hullanak a levelek,
Apró almafát nevelek.
A nyáriszünetnek vége van,
Vár a matek és nyelvtan!
Bizony, nagyon zord ez az ősz,
Menedéket keres a kis őz.
Váltsunk át most a télre,
Elértünk az ősz végére!

Tél

De hideg van... Mert ez a tél!
Még metszőbben fúj a szél.
Az idő hideg, de forró a kakaó,
Milyen jó is a meleg takaró!
Hógolyózzunk? Mit játszunk?
Egy a biztos, ne fázzunk!
Még mi jó van a télben?
Ez az utolsó évszak az évben!

Milyen jó, hogy az évszakok változnak,
Egyesével jönnek és távoznak.
Nyáron meleg van, télen esik a hó,
Mindegyik évszak nagyon jó!

Szlavita Karina: Örökké nem eshet

Gond, borús felhők, eső és viharos szél,
Mindegy hova, csak innen tova mennék.
El, el, messzire, hogy ne essen rám több baj,
Nincs esernyőm, ázott a cipő és ázott a haj.

Hova tovább? Mindegy is, merre megyek.
Végtelen utak és gátlóan magas hegyek.
Képtelenség ezeket könnyen megmászni,
De talán jobb lehet, mint itt bőrig ázni.
Mászva a hegyet tűnődöm, mi várhat ott rám:
Felértem a tetejére és tátva maradt a szám!
Napsütötte mező, virágok és vidám madarak!
Örökké nem eshet, és a hegyek nem is magasak!

Már könnyű minden és a kedvem is jobb lett!
Jó, hogy a bátorság bennem erőt ébresztett!
A nap meg is szárított, nem vagyok már ázott.
Én vagyok, ki minden akadályt megmászott!

Gulyás Laura: Magányos könnyek

Tizenöt voltam, mikor sírtam a zuhany alatt,
Tizenhét vagyok, minden nap könnyeim
hullanak.
Szenvedek, bár tudom, más éhezik, fél,
De a világ magamra hagyott, szívem egyedül él.

Szüleim becsapnak, hazugság a szemükben,
Mindenki bánt, én vagyok hibás a tetteikben.
Problémáimat hallgatják, de nem értenek,
Mocskos titkok közt élek, mély sebeket tépnek.

Messze akarok menni, szárnyalni, álmodni,
Álmaimat élni, nem csak csendben várakozni.
Fáradt vagyok, néha halál hív és kísért,
Vajon hagynék-e űrt? Szívem tűzben ég, miért?

Hosszú az alagút, nem látom a fényt,
Isten ezt az életet nekem szánta, vajon miért?
Erős vagyok, vagy gyenge? Csak fáradtan élek,
Könnyek arcomon, lelkem szinte szétesett.

Hiányzik az, ki lelkem látja, érti,
Van-e ilyen ember, ki mindezt megérti?

Ryann Sasha: Hol vagy?

Nem talállak, hol vagy?

Merre keresselek, hol vagy?

Ha eltűnsz, szomorú leszek, hol vagy?

Tán a halál bújócskázik?

Nem. Akkor hol vagy?

Ha nem talállak, mit csináljak?

Hol vagy?

Hol vagy? Hol a selymes fű?

Hol a pihe-puha pázsit?

Hol a szellő, mi a falevelekkel játszik?

Nem tudom, merre vagy. Hol vagy?

Cserben hagyta! Hol vagy?

Beszélnünk kell. Hol vagy?

Miért nem talállak? Hol vagy?

Azt mondtad, segítesz. Hol vagy?

Ígéretet tettél. Hol vagy?

Miért nem talállak, mikor mindenkinek ott vagy?

Boldogság, nem talállak!

Hol vagy?

**Németh Milán: A hajnal csendje
a város felett**

A hajnal csendje pihen még az égen,
Köd száll a háztetők szelíd íven.

A város álmos, fénye tompa fátyol,
S én némán vágyom valakit a távon.

A szívem rég egy dallamot ismétel,
Egy érintést, mit nem hozott az élet.

Lelkemben üres hely, nem tudja senki,
Hány hajnalon vágytam már szeretni.

Egy hullócsillag suhant el felettem,
Mint válasz egy rég elengedett tervben.

Suttogva kértem: ne szépet, ne kincset –
Csak azt, ki szívemben mély nyomot hinthet.

A város felett ott lelem reményem,
Míg sétálok álmaim ködös mélyén.

Valahol ott van, kinek szíve ébred,
Mint az enyém, ha hajnal fénye éled.

Minden utca, minden ablak rám néz,
Mintha tudnák, hol a vágy végre kész.

De még keresem, némán, csendbe zárva,
Mint hajnalt váró, álomtól megfáradva.

És elhiszem: e város rejti mégis,
Kiért e szív dobban minden nap régis.

Majd egyszer ő jön, s a hajnalban látom,
S nem lesz több vágy – csak szerelem, álmom.

Kukla Regina: A tökéletlen szépség

Egy padon ült, a világ csak zsongott,
Ő mégis csak mosolygott, szeme halkán
csillogott.

A nap első fénye arcát érintette,
Mintha a világ minden terhét feledte.

„Miért mosolyogsz, mikor annyi a gond?
Hisz az élet rút és komor” – szólt
Egy járókelő, ki megállt mellette,
De válaszra nem számított előre.

„A tökéletlenség adja a szépséget,
Minden törésen ott rejtőzik az élet.
A hajnal nem hibátlan, mégis ragyog,
És a legsötétebb éjből születnek csillagok.

A sebzett fa újra rügyet hoz tavasszal,
A törött szív is dalra fakad hamar.
Minden fájdalom új utat rejt,
S a lélek új erőre lel.

A járókelő bölintott, és ment tovább,
De szívében már égett a napvilág.
Megértette: bármi jön, mégsem lesz vége,
Mert mégis szép az élet, a tökéletlenségben
élve.

Pintér Illangó: Gyémánt

Itt van egy nagy, fényes gyémánt,
rám mosolyog titkos némán.

Tele van fénnel, ragyogással.
Körülötte hadonásztak,
kiabáltak és futottak,
karjukban kardok suhogtak.
Nem vetettek ügyet reám,
nékem lélegzetem elállt.

A gyémántsín rózsás, lila,
kis kékes árnyalat illan.
Egészen beléje látok,
mégis letakarták, várok.
Tán nincs; leple láthatatlan.
A magját nem is láthattam!
Csodás burok, csodás lepel.
De így mit kezdhettem vele?

Hirtelen minden megfagyott,
aztán nagyot robbanhatott,
mert földön találtam magam
és csak úgy nyaltam a havat.
Nyálam a számban megdermedt,
fejem a tüztől elernyed.
Csak úgy zsibbadt az én nyelvem!
Összes hajszálam reszketett.

Ott csillámlott az a gyémánt,
nézett rám nyíltan és némán.
A Kárpit már kettéhasadt!
Kicsi, keresztnyi lyuk szakadt!
Ereje nagy, hív és szippant.
Érzem: bensőmben bepillant,
ajkamon játszik neve.
Jézus behívott a mennybe!

NORMÁTLAN(?) NOVELLÁK**Pintér Illangó: A mosoly**

Szárnyalt. Egyszerűen nem tudta elhinni, hogy már odamegy. Éppen most! Nem a jövőben!

Most!

Mint egy kisbaba, aki most fog megszületni, várta, hogy megláthassa a napvilágot. Az új napot és az új eget. Az új mindent.

A lábai pontosan egy centivel a föld felett jártak, fehér ruhája és világosbarna haja lobogott a szellőben, mosolyán táncot járt a napsugár.

Mikor is kezdődött? Pár hete. Addig úgy élte mindennapjait, mint egy átlagos kamasz. Reggel csörög a vekker, álmos még, de felkel. Megnézi, nem írt-e neki valaki valamit valahonnan, majd néz egy rövid, napindító videót. Ezután anyukája szólására kikel az ágyból, átöltözik, ami egy évbe telik. Melyik ruhát is vegye fel? Majd hozzáillő smink, szájfény. Fésülködni, dezodor, tükör. Kicsi reggeli talán, vagy az se. Iskola, unalom, nincs telefon. Hazamenet telefonnal a kézben, csetelve. Otthon játék a laptopon, anya szól, házi. Telefonról lesni a megoldást, kész is. Éjfélig játék, cset, Facebook, Instagram, Tiktok. Ez a körforgás. A rendet a hétvége töri meg, ilyenkor tali barátokkal, mutogatják egymásnak

a posztokat, majd diszkó, szelfik és csoportképek özöne.

Egy nap viszont minden megváltozott.

Hazafelé sétált, és nézegette a görgetőfalán megjelenő klipeket. Hirtelen felnézett, maga sem tudta, miért. Egyáltalán nem volt szokásában nem a telefonjába mélyedni. Most az égen a szemébe ötlött egy sas. Repült a magasban, szabad volt. Szabad. Az milyen is? Zorka hirtelen nem érezte jól magát a bőrében. A lábai és a feje nehezek lettek, a keze, ahogy lógott, idegesíteni kezdte. Ebben a kényelmetlen állapotban ment haza. Otthon leült tévézni, mert étvágya sem volt. Erre tudjátok, mi volt az első reklám, amit feldobott a készülék? Egy sas! Egy repülő sas, és hozzá repülőút-ajánlás. Zorka idegesen nyomta ki. Átballagott a konyhába, ahol anyukája tett- vett. Ő egyáltalán nem tűnt boldogtalannak.

– Zori, beszélni szeretnék veled. Ráérsz? – kérdezte örömmel teli hangon. Lánya nagyot sóhajtott. Ez nem volt sosem jó jel. De akkor miért ilyen jókedvű? Talán valami szülői butaságot talált ki. Mint például, amikor kisgimnáziumba akarta küldeni. Vagy amikor rokonalálkozót szervezett a házukba.

– Ráérek – mondta kedvetlenül. Leültek a nappaliban a kanapéra, és az anyukája magyarázni kezdett:

– Egy új kolléganőmmel beszélgettem, és ő megmutatta, hogy Jézus szeret engem.

Szeretném, hogy te is megismerd Őt. Hisz te is bűnös vagy, mint mindenki, aki tett bármi rosszat. De Jézus, aki nem tett, meghalt és feltámadt érted, így kegyelem alá kerültél, csak még nem látod ezt. Elhiszem, hogy nagyon hirtelen ér ez a változás, de felnyílt a szemem, és ezentúl úgy szeretnék nevelni, ahogy azt Ő kéri. Ezért mostantól káromkodni tilos, az internet-használatod bekorlátozom, nincs bulizás, egészségesen fogunk étkezni és sokat fogunk kirándulni, beszélgetni. Eljárunk majd gyülekezetbe is, ahol találhatsz új barátokat. Ami pedig a legfontosabb, máától mindennap együtt imádkozunk és Bibliát olvasunk. Mutatok majd pár illő zenét is. Mindez azért történik, hogy megóvjalak a világ szennyétől. Tudom, szabálykupacnak tűnik, de semmi szükséged ezekre, csak Rá kell tekintenünk. Bocsánat, hogy eddig nem így volt ez. Apával is próbáltam beszélni, ám ő lenyomta a telefont.

Zorka szülei elváltak. Most őt hideg zuhanyként forrázta le ez az egész. Nem túl sokat értett, mit, miért, csak ült ott, mintha lefagyott volna.

– Az egész kütyücsökkentés azért van, mert se te, se én nem tudtunk eddig nélkülük létezni. Tőlük függünk, őket imádtuk, hozzájuk ragaszkodtunk. Most mindezt én Istennel szeretném tenni. A belátást és hitet nem tudom helyetted kiformálni, de mint szülő, felelősséggel tartozom érted – folytatta. Zorka minden idege pattanásig feszült.

– Miért, anya?! Miért épp te bolondulsz meg? – kiáltotta, és bizony egy káromkodás is kiszaladt a száján.

– Ezt mondom, Zorka – mondta halkán anya. – Látod? ...Inkább mondd, mit szeretnél csinálni?

– Játszani – vetette oda az. – Egyedül! – viharzott el a lány a szobájába. Néhány perc múltán az anya utánament, bekopogott és benyitott. Zorka bent természetesen telefonozott. Anyja óvatosan kivette a kezéből.

– Nem – mondta. – Hoztam egy franciakártyát. Van kedved játszani?

– Nincs.

Zorka durcásan elfordult. Unalmában nagyon korán elaludt. Zaklatottan hánykolódott az ágyában. Még az este felébredt. Ösztönösen a telója után keresgélt, mire eszébe jutott az egész ügy. Dühösen vonult le vacsorázni. Anyukája az asztalnál ült, előtte a Biblia. Rég elmúlt már az évésidő, lassan lefekvéshez készülődött.

– Ó, jó, hogy jössz! – mosolygott rá. – Ül le, nézd, milyen szép ígét találtam: *Mindenre van erőm a Krisztusban.* (Filippi 4:13)

Zorka nem válaszolt.

– Szerintem azt jelenti – folytatta az anya zavartalanul –, hogy Jézusnak semmi sem lehetetlen, így, ha befogadjuk Őt az életünkbe, nekünk sem. Ja, ezt neked akartam még adni, csak elaludtál! – Ezzel átnyújtott egy virágmintás, becipzározható Bibliát. A lány durcásan toltá arrébb, kézbe sem vette.

– Éhes vagyok.

– Először a lélek egyen! Te mit gondolsz róla?

– Ööö... Miről? Azt, hogy éhes vagyok.

– Az ígéről, amit mondtam.

– Semmit. Hagyjál!

– Akkor mutatok egy zenét.

A laptopon meghallgatták. Zorkának nem tetszett. Nem pattogott eléggé, magyar szövegű volt és Istent magasztalta. Vacsora után hátradőlt a székében, és megkérdezte:

– Hol a telóm?

– A Jófogáson. A fényképeket lementettem.

Adok holnap délután egy nyomógombosat – mondta az anya.

– De... – Zorka már látta, hogy mennyire le fog égni a barátai előtt. Így is lett.

– Mi történt, Zorka?

– Hova lett a profilod?

– Miért nem válaszolsz semmire?

– Ez most komoly? – érték az iskolában a csípős kérdések, amikre maga sem tudott rendesen válaszolni. Ráadásul halálra unta magát egész délután, mert az anyukája megbeszélte az igazgatóval, hogy a sulis laptopját hagyja bent az iskolában. Otthon a tévéket kihúzta, a nyomógombos mobilon pedig nem lehetett semmit csinálni. Tetőzte a helyzetet, hogy másnap a suliban minden osztálytársa egy tegnapi posztról beszélt, amit ő természetesen nem láthatott. Otthon levágta magát az ágyra. Valami ismeretlen érzése kerekedett. A telefonját akarta. Az ő drága, menő telefonocskáját! Szegényt egy másik ember fogja használni, jaj, a telefonja!

Az ajtó nyitódására ébredt. Anyukája leült az ágya szélére. Végigsimított a hátán. Zorka elsírta magát. Anyja hagyta, hadd zokogja ki magát. Amikor abbahagyta, végül így szólt halkan:

– Mit szólsz egy pasziánszhoz?

Negyedóra múltán már eltűnt a rossz hangulat, csak nyomokban lehetett felfedezni. Mintha varázspor keveredett volna a levegőbe. Aztán este felolvasta anyukája a vihar lecsendesítésének történetét az egyik evangéliumból. Zorka csendben nézett maga elé. Hétfvégén elmentek kirándulni. Zorka szerint akadtak rendkívül unalmas percek, amikor az erdőben kellett gyalogolni és gyalogolni, csupán csak egy tűrhető látképű vízesésért; amikor egy bogár esett a hajába, az meg egyenesen ijesztő volt. Mindenesetre a végén evett kürtöskalács finoman olvadt szét a szájában, sőt fel is melegítette átfázott tagjait a november eleji időben. Aztán végig kellett ülnie vasárnap a gyülekezeti alkalmat. Az ifjúsági órán minden kedves kérdést tolakodásnak vett és vállrándítással felelt.

Így telt el két hét, és akkor aztán ami történt, Zorka nem is tudta, hogy történt. Egyszerűen megesett, és kész. Kint ültek a novemberi napsütésben. Végre nem esett az eső. Épp elgondolkozott, hogy már milyen régen telefonozott és mikor ihat végre kólát, amikor véletlenül felnézett az égre.

Mi volt ott? Egy sas. Megint! Megint, és ekkor mi jutott a fülébe, mit olvasott az anyukája éppen? „De, akik az Úrban bíznak,

erejük megújul és szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk!” (Ézsaiás 40: 31)

– Repülni akarok – suttogta.

Anyukája megértette.

– Itt az idő – felelte.

S Zorka két perc múlva már az Úrhoz tartozott.

– *Menjetelek el e széles világba és tegyetek tanítvánná minden népet, az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében!* – olvasta Zorka egy nap a Bibliájából a szobájában. Anyukája takarított. – Anyaaa! – ordított le.

– Mi van már? *Folytassatok nyugodt és csendes életet!* (1Timóteus 2:1) – jött oda.

– *Törjön ki hatalmas csatakiáltásban a nép!* (Józsué 6:5) – vágott vissza Zorka. Mind a ketten elnevezték magukat.

– Na, mi az? – komolyodott el az anya.

– Meg akarok keresztelkedni. Jézushoz akarok még inkább tartozni. Új szeretnék lenni – felelte ugyanolyan komolysággal Zorka.

– Szuper – felelte az anya átölelve a lányát. – Nagyon örülök!

– Egy tóba szeretnék alámerülni.

– Egy hét múlva december. Majd tavasszal, jó? Addig is őrizd meg a lelkesedésed és tanulj sokat az Úrról.

– De.... de nem, anya, nem! – csóválta a fejét Zorka. – Ez nem így van. Nekem most KELL bemelegítenem – hökkent meg a lány.

– De, Zori, ilyenkor jéghideg a víz!

– Elsőnek a lélek, utána a test kívánságai – érvelt a lány.

– De... de miért nem jó egy beltéri medence?

– Nem, az nem a teremtett világ része. Nekem egy tóra van szükségem! – és Zorka nem hagyta magát.

Szárnyalt. Egyszerűen nem tudta elhinni, hogy már odamehet. Éppen most! Nem a jövőben!

Most!

Mint egy kisbaba, aki hamarosan meg fog születni, várta, hogy megláthassa a napvilágot. Az új napot és az új eget. Az új mindent.

A lábai a föld felett jártak, fehér ruhája és világosbarna haja lobogott a szellőben, mosolyán táncot járt a napsugár. Mennyit is kellett kardoskodni, hogy most és itt merítse be valaki! „Ne kísértsd az Urat!” – hallotta az intelmet ezer lelkésztől, és türelem, türelem, türelem. Zorka meg érvelt és mondta az ellenkezőjét rendíthetetlenül: „Ímhol a víz!” „Legyetek ti is készen, mert abban az órában jön el az Emberfia, amelyikben nem is gondoljátok!” „Bizony, bizony, mondom neked; aki nem vízből és Szent lélektől születik, az nem megy be az Isten országába!” És Zorka megingathatatlanul ragaszkodott hozzá, hogy természetes vízbe merítsék bele, mert így visszaszületik még inkább a kezdetekhez, egy új, ép, megváltott lélekkel egy új, ép, megváltott világrendbe. De nem sikerült senki emberfiát meggyőznie igazáról. „Válassz, Zorka” – zengte mindenki: „most és medence, nyáron és tó.” Zorka pedig döntött. A lélek rendületlenül szólította őt.

– Uram, Atyám! Kezedbe óhajtozom. Váltss meg az örök haláltól, és adj nekem új életet a Te Fiadban! Jézus, ölelj át a Te keresztségemben!

Ezzel belevetette magát a jeges, hegyi tavacskába a jégtáblák közé. Ahogy lebukott a dermesztő vízbe, a pillanat végtelenségéig tágult. A Nap és a Hold harcolt benne, a Hideg és a Meleg, a Nyár és a Tél, a Halál és az Élet. Ragyogott a béke, és koromlott a háború.

Aztán végre győzött a Király!

S Zorka mosolya örökre beleégett a tó jegébe.

Simity Anna: Csak egy levél

Tavaszközepe volt, bár akár nyár is lehetett volna. Az erdők egyre szebbek, színesebbek lettek, ahogy annak lennie kell. Mint minden fa, egy idős tölgy is épp rügyezett, lombkoronája egyre nőtt. A többi közt, a fa legtetején megszületett egy apró levél. Zöld volt és majdnem kerek. Akkor még nem értette, mi történik, csak csodálta az eget, a földet...

Ami nem lehet, hiszen a levelek nem „csodálnak” és nem „értenek”.

Telt az idő, forgott a bolygó. Nyár lett, forró és száraz nyár. A levél nőtt, megkeményedett és megkomolyodott. Büszke volt még, hisz tudta, hogy miatta ilyen szép a világ. Ő és társai adják az oxigént, amely oly sok élőlényt tart életben. A levél tudta, hogy fontos.

De a levelek nem „tudnak”, nem „büszkék” semmire.

Múltak a hetek, keringett a bolygó és a levél haldoklott. Nem tudta, miért. Mindent megtett, annyi oxigént termelt a világnak, amennyit csak tudott, de mindhiába. A forróság marta, égette, szépen lassan megölte. Már nem volt büszke. Tudta, ha meghal, semmi nem fog változni. Maradni fog a hó, az oxigén, az ég... Még mindig sokat csodálta az eget.

Csodálta volna, de nem tudta, mert csak egy levél.

Lassan teltek a napok. A levél azt hitte, nem hal meg. Esett, sokat esett. Utoljára érzett akkor reményt.

„Reményt”?

Az idő már nem számított. Tudta, hogy itt a vége. Láta, végignézte gyermekkori barátai, testvérei halálát. Lassan, fájdalmasan érték véget. Megsárgultak, összementek, elszáradtak. Leestek, sokáig estek, majd elrohadtak. A levél úgy érezte, hányingere van. Mintha tudna hányni.

Minden egyszerre történt. Egy széllokés vitte el őket. Hirtelen egyedül volt, barátok és testvérek nélkül. Csak anyja, a néma tölgy maradt vele. Mindketten együtt haldokoltak. Az utolsó órákban az eget nézte, és gondolkodott. Milyen rég volt, mikor utoljára beszélt valakivel... A többiek rég nincsenek, elrohadtak. De ez nem számít már, nem kell erre gondolnia. Eszébe jut a gyerekkora, milyen szép volt. Teste fiatal és apró, lelke boldog...

Boldog és büszke. Büszke volt, mert tudta, hogy ér valamit. Vajon tényleg ér? Gondolt rá bárki is, amikor friss levegőt szívott? Mikor

meglátta szép, zöld színét? Megbecsülte igazán, ami körülvette? A hűvös szelet, a friss harmatot? De az eget legalább megbecsülte.

Már esteledett, mikor feltámadt a szél. Felkapta és elszakította az öreg tölgytől. Felvitte, és a levél akkor látta először a tölgyet. Vihartépázta, termesszel teli és apró, rémesen apró. Érezte, ahogy az élet kipárolog belőle. Nem tudta, mire gondoljon. Legyen szomorú, boldog vagy akár keserédes.

És meghalt. Leesett barátai és testvérei közé.

Talán nyugodt volt.

Később egy lány arra járt. Megfogta, felemelte a levelet és elgondolkodott:

„Vajon milyen élete volt?”

Megrázta a fejét és visszadobta a levelet.

Hiszen nem volt élete.

Csak egy levél.

Pintér Jávor: Az új faj

Az ember nagyképű és úgy gondolja, mindenre képes, holott nem. Így volt ez Tódorral is.

Szigetkutató akart lenni. Nagyon szerette a szigeteket, hiszen egy sziget olyan érdekes: egy hatalmas vízben, van egy kicsi földkupac. Egyik nap kint volt a Csendes-óceán egyik száradó öblének partján, amiből épp ott fogyott el a víz. Szeretett ott lenni.

Történetünk idején napfogyatkozás jött. Amott a távolabbi hegyek kéken tündököltek. Tódor nagyon kíváncsi lett, milyen sziget lehet

ott, ahol a hegyek domborulnak a messzi víztükörben. Elgondolkodott rajta, hogy hogyan juthatna át oda. A nap közben a szemébe sütött. A kisebb dombocskák zölden ragyogtak. Ekkor elhúzott előtte egy motorcsónak. Hideg vízfröcsköléssel fordult meg. Tódor arca ettől igencsak nedves lett.

– Héj! Figyeljen már oda mit csinál! – kiáltotta a spriccelő felé, aki eddigre már elszelelt. Mérgesen törölte meg arcát. Mit zavarják meg a nyugalmát? Elindult egy vízijármű-kölcsönzőbe.

– Kérek egy kicsi motorcsónakot! – közölte köszönés nélkül az eladónak. Az bólintott, és egy papírt adott, amit ki kellett töltenie.

Egy kicsi utánfutóra volt téve a hajócska, amit egy ember, ha nehezen is, de elhúz. Tódor fizetett és elindult. Odament, ahol nemrég az öböl partján álldogált. Egyből vízre eresztette a gépet. Sokat vezetett már ilyen más felfedezőútjain, így nem okozott gondot közlekedni vele. Egy pillanat alatt megérkezett. Gyorsan kikötött. Egészen könnyen talált erre alkalmas szakaszt, nem voltak sziklák, a part is homokos, füves képet mutatott.

Elindult a sziget belseje felé. Ment elszántan. Fel szeretett volna fedezni egy új állatfajt. Gyerekkora óta ez volt a vágya. Már a szüleivel is rengeteget járt szigeteken. Bejárt felnőttkorában még többet. Nagy hangzavarral húztak el a sziget túloldala mellett a tengerjáró hajók, ugyanis azon az oldalon volt a nyílt Csendes-óceán.

Elért arra az oldalra, ami az óceán felé adott kilátást. És akkor mit pillantott meg? Egy hatalmas cápa úszott ott. Mellette pedig egy... egy agyaras, szarvas medveféle! Tódorban meghűlt a vér.

„Csak nem megtaláltam az új fajt, amit annyi ideje keresek?!” – Ezzel szemei előtt lejátszódott, amin mindig álmodozott.

– Anya, menjünk már el arra a szigetre is!
– kérlelte az ovis Tódor Anyukáját, amikor a térképet böngészte.

– De, kicsim, minek? Már annyi hasonlón voltunk! – ellenkezett az Anyuka.

– Hátha felfedezem az új állatot vagy az új növényt! Amit még senki sem vett észre – akadékoskodott Tódor.

– Mondj le róla! – szólt közbe az Apuka.

– Hova, hova, kisfiam? – kérdezte a kamasz Tódort Anyukája.

– Megyek, a barátaimmal bejárunk egy szigetet, hátha felfedezek valamit.

– Jaj, kicsi fiam, hát sose unod meg ezt?

– Elég nagy vagy már, hogy belásd, képtelen ábrándot kergetsz – morgott az Apuka.

„Na, de kinek lett igaz?” – mosolyodott el magában a felnőtt Tódor, ahogy a hatalmas, újfajta lényt figyelte.

A furcsa állat most kikászálódott a vízből. Úgy tűnt, nem nagyon ellenséges. Lomhán lefeküdt napozni. Pofája kimondottan cukinak

tűnt, és mintha mosolygott volna, élvezve a pihenőt. Selymesnek látszó bundája hamar száradt a melegben.

A táj nagyon szép volt. Hatalmas fűzfák borították be az egész szigetet. Még mindig napfogyatkozás volt. Nem teljes, így nem volt éjjeli sötét, inkább napközbeni alkonyat. Ez még különlegesebbé tette ezt a napot. Az volt a legszebb az egész szigeten, hogy a fűzek lekonyuló ágain átsütött a vörösös fény.

Tódor elővette telefonját és fényképezőgép funkcióra állította. Lassan közeledett az új lény felé. Az még nem vette észre. Tódor megnyomta a gombot. A gép felvillant.

Az állat erre nagyon dühös lett, hogy valaki kellemes pihenőjét megzavarja. Először zavarodottan körbetekintett, aztán felemelkedett teljes nagyságában az ember elé. Félelmetes üvöltése megremegtette a levegőt.

Tódor teljesen lefagyott. Menekülni próbált, de nem tudott. A fenevad egy falásra, egészben bekapta.

Pár pillanatig csontjai recsegését visszhangozta a táj, majd megint békés csönd lett. Az új faj, a hatalmas, agyaras, szarvas, úszó medve visszatelepedett pihenni a partra, mintha mi sem történt volna.

FURFANGOS FOLYTATÁSOS TÖRTÉNETEK

Pintér Jávor – Jakab Elizabet: Nárcisz és a kalandvagyók a vadvilágban

Egy takaros kis nyúlóban volt egy anyanyúl. Egy nap születtek kicsinyei. Egyiket úgy hívták, hogy Nárcisz. Aranybarna bundája volt, fejcskáján meg egy fehér folt. Nagyon szeleburdi nyuszika lett. Testvéreivel az alomban egész nap csak játszott. Valamikor ki is másztak belőle. Anyukájuk általában visszaküldte őket a biztonságos nyúlfészekbe.

Ezek a nyuszik már négyhetesek voltak. Aztán telt az idő, lassan önálló kisnyulakká váltak. Lassan már hathetesek voltak. Leírom, hogyan kezdődtek Nárcisz kalandjai és hogyan kapta a nevét. Hát, ez úgy történt, hogy egy tavaszi napsütötte napon a gyerekek boldogan jöttek haza a suliból, mert lyukasóra volt azon a napon. Mikor hazaértek, apa mindenkinek készített egy szép, becsomagolt ajándékot. Készült valamire, mert hamarosan érkezett a húsvét. Mindenki örömmel bontogatta a saját ajándékát. Mikor apa csomagjaihoz értek, amiket nekik csomagolt, akkor Géla felkiáltott:

– Az enyém egy kisnyuszi! Legyen a neve Nárcisz.

A többiek nem nyuszi kaptak. De Dan kapott egy kismacskát, az ikertestvére, Dave meg egy kiskutyát.

– Géla, gyere, segíts nekem az ebédben! Tudod, hogy Ibolyával nem bírom!

Ibolya a kistestvérük volt, és azért nem nagyon bírt vele az anyu, mert folyton fel kellett kötni hordozókendőbe, de most a puha fűben mászkált. Anya figyelt rá és a kinti konyhában főzött közben. Géla segített. Felvágta a házi disznósonkát és a tojást, amit aznap tojtak a tyúkok. (A tyúkok százan voltak, így jó sok tojást adtak.) A friss reggeli tejet éppen fejte Adonisz. Dan segített a tejet vajjá készíteni (ugyanis őneki volt ez a kedvenc munkája).

– Dave, szednél paprikát, uborkát, salátát meg paradicsomot a kiskertből? – kérte anya.

– Igen, persze! – volt a válasz, és már rohant is.

Mikor készült az ebéd, megkérte apa Ádámot, hogy menjen ki a vendégek elé. Ugyanis Géla volt lányként az első lány, a második pedig a kicsi Ibolya. Ádám után Dan és Dave jött. A legnagyobb fiú a családban Adonisz volt. Ki is ment, mert egy földes gyümölcsös volt az út mentén. Adonisz mindig felmászott egy fára, és onnan várta a gyerekeket, így jó is volt, mert egy csomó cseresznye nőtt a fákon, ezért csemegézett. Meg is jöttek a többiek, de a kaja még nem volt kész, így a lányok segítettek a főzésben. Apa megkérte Ádámot, hogy vezesse körbe a tanyán a többieket. A fiúk játszottak és

megkeresték a tojásokat, amiket eldugtak a szülők.

A tanyán volt még a nyulakon és a tyúkokon kívül két kecske, meg egy kotlós néma kacska és két birka is. Az egyik vendég, ahogy kereste a tojásokat, nem tojást, hanem kisbárányt talált. Csodálkozásában felkiáltott:

– Ádám, ez hogy kerül ide? – mutatott a rémült kisbarikára.

– Ööö, nem tudom! Tegnap született, és máris kiszökik!

Gyorsan visszatette a kisbirkát a helyére. Még nem szabadott simogatni mindenkinek, mert nagyon kicsi volt és érzékeny. Folytatták a tojáskeresést. Feri, az egyik gyerekvendég találta meg az első tojást. Szép piros volt, egy kereszt díszítette, ami Jézus halálára emlékeztetett, a másik oldalán meg egy barlang, ami a feltámadás jele volt. A többiek is mind találtak tojást. Hirtelen mögöttük termett Nárcisz.

– Nárcisz! – kiáltott Géla, amint meglátta, hogy elszökött. Géla megkérte a két fiút, hogy fogják el a kis nyuszikát. Mivel olyan szeleburdi volt, nem nagyon tudták elkapni, de végül csak meglett. Géla a kezében fogva etette egy kis fűvel.

– Nem is tudom – mondta Géla –, kéne neki egy kis szalag, hogy meg tudjam különböztetni a kinti nyuszikától. (Mivel Nárciszt néha bevitték a házba.) – Anya, bemegyek egy pillanatra a házba – mondta Géla.

– Jó – szólt a válasz.

Géla, amint kutakodott, meglátott egy gyönyörűszép, csillogós, gumis szalagot, ami pont sötétrózsaszín volt (ez illett a nyuszihoz, mivel Nárcisz lánynak született), és ez a karkötő világított a sötétben. A szalagnak a végében volt egy írás és egy igevers: *Mert az Úr ad erőt és megáldja népét békességgel.*

– Ez tökéletes lesz! – mondta Géla és rákötötte Nárciszra.

– Kész az ebéd! – kiáltott anya.

A gyerekek otthagyták az elbújt tojásokat és szaladtak enni. Géla hozta a kisnyuszit. Letette a tányérja mellé. Amikor anya odafordult, így szólt:

– Géla, vidd már ki azt a nyulat! Nem a házban van a helye! Főleg nem az asztalon!

– De anya, légysziiii! – nézett Géla anyára, miközben levette az étkezőhelyről a nyuszikát.

– Akkor hozz be egy ketrecet, és tedd abba!

– Jó! Ádám, kérlek, fogd meg addig Nárciszt!

Ádám szó nélkül megfogta a kisállatot. Géla kiszaladt az egyik kicsi ketrecért, ami befért a házba.

– Köszí, hogy tartogattad! – vette át Ádámtól a nyuszit Géla.

A ketrecébe egy kis fűvet tett. Ezzel elvonta Nárciszt, amíg ettek. Ő is békében elfogyaszthatta a kajáját.

Miután ettek, Géla úgy határozott, hogy készít egy futtatót Nárcisznak. Mikor ezt megemlítette, a többiek is segítettek neki. Ezt követően el is készült. Már csak az ajtót kellett felszerelni. Apa ebben segített, így hamar

készen lettek. Géla hozta Nárciszt és megpróbálta futtatni. De lám-lám, Nárcisz meg sem mozdult. Annyira makacs volt, hogy nem volt képes mozogni.

– Talán túlságosan is sokat evett? – mondta Géla.

– Nem, az nem lehet – válaszolt Dan.

– Akkor miért nem fut?

– Hát azért, mert nincs kedve – tette fel a lehetőséget Ádám.

– Ezt eddig is tudtuk – válaszolta Dave.

A vendégek csak bámultak, nem volt elképzelésük sem a dolgokról. Városból jöttek. Ott nincs ilyesmi.

– Ez az! Megvan! – kiáltott fel hirtelen a nagy csetepatéban Géla.

– Mi van? – kérdezték a többiek.

– Hát megvan, miért nem fut! Nem látjátok?

– Nem.

– Mit?

– Hogy egy tojás van az útjában!

– ÁÁÁ! – mondták a többiek.

– Így már érthetőbb! De az milyen tojás?

– Kék. És most kel éppen ki! De cuki!

– Ez meg milyen állat?

– Szerintem ez egy madaré! – válaszolt kis idő múlva Ádám.

– Hát, ezt eddig is tudtuk.

– Most kelt ki. Mi lesz vele? – kérdezte Dave.

– Nem tudom. Szerintem tegyük be az egyik tyúk alá, hátha felneveli, így is, hogy elgurult a többi közül.

Ezzel betették a többi közé. A tojás kisebb volt és a fióka is, de beállt a többiek közé, mintha odatartozna.

– Álljunk meg egy kicsit! – mondta megfontolva Dan.

– Igen? – kérdezte Géla, aki a nyuszikát fogta éppen a kezében.

– Azt akartam volna mondani, hogy mivel láttam az előbb egy mutáns kék nünükét, szerintem az életedet mentettem meg éppen, mikor ellöktelek előle.

– Értem, kösz, de megmutatnád a nagy, mutáns, kék nünükédet? – kérdezte kicsit gyanakodva Géla.

– Igen, meg is mutatom, sőt megölöm, szétvágom, széttépem!

– Nagyon ijesztő biztos – védte Dave Dant.

– Ja, ja, persze! – mondta hitetlenkedve Géla.

Mikor odaértek, akkor jöttek rá, hogy az csak egy aranyos kis kék nünüke, és hiába rezelt ettől annyira be Dan.

– Na jó, nekem ebből elég! – szólt Géla és visszament a házhoz.

A ház előtti nyuszizóba ment. Kivette Nárcisz testvérkéit. Betette őket az egyik ketrecbe és kivitte őket a nyulazóból. A kert egyik részére vitte őket, ahol szép, zsenge fű nőtt. Vitt oda ládákat is. Egymás tetejére tette őket. Egyesével minden láda alá tett egy nyulat. Nárcisz legfelül kapott lakhelyet. Elkezdett fűvet tépkedni. Mindegyik lakónak adott pár marékkal. Odajöttek a vendégek is nézni az etetést. Mind nekiláttak fűvet szedni. Éppen

nem odanézték, amikor megtörtént a baj. Nárcisz megunta az ottlétet. Kiugrott és nekilódult. A gyerekek egyszerre kiáltották:

– Nárcisz szökik! – mind utána lódultak.

Nárcisz cikázott, mint a szél. De hirtelen úgy érezte, nem bírja tovább az iramot, ezért hiába volt nyúl, nekifutásból egy nagy fára mászott. Végre a fa tetejére ért. Egy faágelágazásban megpihent. A gyerekek gyorsan odaértek, de nem tudták leszedni.

– Ide kéne hozni egy létrát, amivel leszedjük, és kell neki egy erős kis doboz, mert így nem mehet tovább.

– Jó, hozok egy létrát – mondta Dave, és már el is szaladt. Később tért csak vissza a fához, és nekitámasztotta a létrát.

– Tessék, Géla, mehatsz fel.

Géla nagy nehezen felkúszkódta magát a fára, és leszedte a kis nyuszikát. Lefedte egy falappal. Anya így szólt hozzá:

– Na, ne már, Géla! Azonnal szedd ki Nárciszt a mosóládából!

– De, annya, miért?

– Mert és kész!

– Na, jó – mondta Géla.

Szerencsére nem szökött el a többi nyúl, amíg elmentek. Géla összeszedte őket. Egy napra elég volt már neki ennyi kaland. Nárciszt is betette a többiekkel együtt az anyanyuszihoz. Ekkor jutott eszükbe, hogy nem keresték meg mind a tojásokat. Gyorsan elindultak. Ádám találta az elsőt egy fa tövében. Mindenki talált. Valaki a bokorban, valaki a fűben, és még sorolhatnánk, milyen helyeken lapultak a

húsvéti tojások. Ezzel el is telt a nap. Vacsoráztak, majd elmentek aludni. A vendégek sátorban aludtak. Jó melegek voltak már a napok, így nem volt hideg nekik a sátor. Csak az volt a baj, hogy éjjel kiszökött mind a száz tyúk.

Mikor aztán Géla felébredt, Nárcisz sehol sem volt. De aztán észrevette, hogy a felső ajtónál kuporog, arra várva, hogy valaki beengedje. (Mivel ugye Géla többször is beengedte magához.) Géla ajtót nyitott neki, és Nárcisz megértette a dolgát, majd ügyesen beugrált. Géla megfogta, a tenyerébe tette, majd lábujjhegyen visszaosont az ágyba. Letette Nárciszt a matracra és betakarózott. Mikor aztán Ádám észrevette, hogy valaki kinyitotta a ház ajtaját, rögtön tudta, ki volt az, és odaosont Géla ágyához.

– Géla – suttogta.

– Igen? – szólta Géla is suttogva.

– Ja, csak annyit szerettem volna mondani, hogy gyere! Ki kell menni az állatokat megetetni, mert apa tegnap ránk bízta, tudod – mondta neki Ádám.

Még korán volt, mindenki aludt. Géla nem értette, miért kell ilyen korán felkelni, de ment. Amint kilépett, meglátta, Ádám miért hívta: a száz tyúk betört a sátorba és csipkedték a vendégeket, akik igyekeztek lerázni őket magukról. Sajnos vagy nem sajnós, nem tudták lerázni az állatokat. Ha egyet arébb löktek, jött a következő. Géla elnevette magát. Nárcisz gyorsan kiugrott kezéből és megértette a dolgát: beszaladt a sátorba és elkezdett ugrándozni a vendégek hasán, miközben sikított. (Tudniillik a

nyulak nagyon fülsértően tudtak visítani.) A vendégek nem állták meg nevetés nélkül. Ekkor valami elképesztő dolog történt. Ugyanis Ádám éppen akkor fogta el az első gyíkját életében, és meg akarta mutatni a vendégeknek. Ekkor történt az elképesztő dolog, ami az volt, hogy Nárcisz és a gyík összefogtak és elkergették a tyúkokat. De hirtelen ott termett a kutyájuk és seperc alatt széthajtotta a tyúkokat nagy ugatással. Erre mindenki felébredt és szaladtak ki elkapni a kotkodácsoló népet. Mindenki megfogott egy-egy tyúkot és betette a karámba. Csak az volt a baj, hogy nem nézték meg, hol lyukas a kerítés, így újra és újra kiszöktek, akiket betettek. De nem jöttek rá, miért.

Csakhogy a vendégek közül az egyik családnak volt egy kisbabája. Éppen, hogy senki sem figyelt rá, ezért a kisbaba (aki a Lili névre hallgatott), elszökött, és pont lyukhoz mászott és leült elé. Az egyik felnőtt észrevette a kis huncut kisbabát, így sikeresen rátalált a lyukra.

Bergs Zsófia: Ki vagyok?

Nem tudom, hogy hol vagyok,
Azt sem tudom, mit akarok.
De azt az egyet mégis tudom,
Hogy Isten békéjét most akarom.
Isten békéje, kegyelme,
Mindig nagyobb, mint az elme.
Vannak ma is olyan dolgok,

Betemette a lyukat téglákkal, és a babát sikeresen visszaadta az anyjának. De ekkor történt egy elképesztő dolog, méghozzá az, hogy valaki a gyerekek közül meg akarta nézni, hogy van-e tojás, de amikor felnyitotta a tyúkól tetejét, rögtön megértette mindenki, hogy a tyúkok miért szöktek ki: ugyanis egy kis fészek volt ott és benne kicsi kisesibék kuporogtak. Jobb lenne és viccesebb, ha nem egy, hanem száz kis fészek ezer kis csibével lenne, nem? És azért szálltak ki folyamatosan a tyúkanyók, mert próbáltak élelmet keresni a kicsinyeiknek, és azért mentek be a sátorba, mert valaki horgászni valót is hozott, hogy legyen mivel horgászni a kis tóban, (mert tudniillik, nálunk volt egy kis tó).

A tyúkokat nem ment elkapni, de hamarosan visszatértek maguktól az ólba. Mindenki felsóhajtott örömeiben. Nárcisz is elszaladt az óljába.

Amit megoldani én se tudok.
De amit nem én oldok meg,
Arra Isten adja a választ meg.
Úgy tűnik, hogy elvesztem,
De Isten tartja az életem.
Istennek mindent köszönök,
És saját magamon meghökölök.
Bűnös vagyok én is, mint ember,
De Istennel hadakozni a bűn nem mer!

Ryann Sasha: A tíz kívánság

Hogy én tíz kívánsággal mit is kezdenék? Másoknál hosszú lenne a lista, de elmondom, hogy én mit is kívánnék.

Először is boldogságot. Hadd örüljön minden ember! A szomorúság nem jó! Belőle a világra nem kell!

Másodszor is egészséget. Szűnjenek a betegségek! Egészség élteti az embert! Ha egészség nincs, megszűnik a kedvszer rendszer!

Harmadjára esőt. Ahol a szárazság, ott nincs termőföld! És ahol nincs termés, nincs élet. Ahol nincs élet, nincs ember. A világnak az ember kell. Még ha nagyrészt ő rontja el.

Negyedjére szép szivárványt. Legyen, mi színesre festi az eget. Kis vidéken nagy falvakban szivárvány az égen ott van!

Ötödjére egy ragyogó napot. A napsugár simogat. Minden lénynek csodás szép napot! Hatodjára vizeket. Tóval-folyóval átkarolt ligetet. Szép tavakat, mocsarakat, melyekben egy híres szörny, a balatoni krokodil tanyát verne.

Hetedjére szelet. Fújna és csak fújna, libbenne a hajam a hűsítő szélben. Márciusnak tűnő nyár melegében.

Nyolcadjára csillagot. A holdon kívül ragyogja be az eget más is. A csillagok szépek, de egyet jegyezzen mindenki, mert sokat számít. A csillagokban való jóslás veszélyes. Nem játék!

Kilencedjére felhőket. Gondolj csak bele! Az égen táncikálnak, szépek és jó nézni őket!

Tizedjére világbékét. Nem jó a sok erőszak! Háború van, erőszak! Emberek, ez sok! Ne engedjünk utat a harcnak!

És ha ez a tíz kívánság valóra válna, gyönyörű változás szállna e világra!

MEGÉLHETŐ MESÉK

Pintér Jávor: Őszi Juhar és Király

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy kicsi patakpart, ami mellett kidőlt egy fűzfa. Amikor nagyon fújt a szél, akkor facsarta ki, és később belefújt sárga gévagombaspórárt. Egy őszi reggelen kibújt belőle az első aprócska gévagomba. Az volt a neve, hogy Őszi Juhar. Nagyon boldogan nézett körbe a világban.

– De szép vagyok! – nézett végig magán. Élénk citromsárga színben pompázott és üde szivacsos volt a puha teste. – Mintha őszi juhar falevél lennék! – állapította meg. Ezért lett Őszi Juhar a neve. Szép sorjában kidugta a többi lemezeit is. Amikor már kicsit nagyobb lett Őszi Juhar az esőzések nyomán, akkor egy kedves, pici madár szállt rá.

– Szia! – csivitelte a madárka.

– Szia! Ki vagy? – örült meg a látogatónak a gomba.

– Én egy sárgafejű királyka vagyok! Úgy hívnak, hogy Király. És te ki vagy?

– Én egy sárga gévagomba vagyok, Őszi Juhar.

– Hogy-hogy Őszi Juhar, ha fűzfán nősz? – érdeklődött az idegen.

– Mert ugyanolyan sárga vagyok, mint az őszi juharfalevél.

– Érdekes név. Szép vagy! – mondta Király.

– Kösz! Hol a fészked?

– Még nincs.

A sárga gévagombában megcsillant a remény. Egyedül volt, nem tudott a helyéről elmozdulni, mert gombafonalai mélyen gyökereztek a fatörzsben, így sokszor érezte magát magányosnak. Ezért így szólt:

– Király, mi lenne, ha itt, a mellettem levő fenyőre építenéd a házadat? Mindig lehetnénk együtt, és meg is eheted a termőtestem egy részét, amikor már nagyra nőttem eléggé. Na, mit szólsz? Itt a patak, ihatsz belőle.

– Nagyon jó ötlet! De nem fáj neked, ha megeszlek?

– Nem, csak egy picit, a termőtestem erre való, különben előregszik és megkeményedik. Akkor nem tudok szépen újrahajtani, meg is fakulnék úgy – mondta a gomba vidáman.

– Akkor már építem is a házamat!

A madár hozzálátott. A gévagomba nézte, merre van alapanyag. Oda-odakiáltott neki, merre repüljön. A munka gyorsan készült, hisz Őszi Juhar sokat segített. Közben a madárka csipegette a gombát. Amikor még nem készült el a fészkek, a gomba lapjai között aludt a kismadár. Amikor a remekmű elkészült, és eltelt a tél, Király így szólt egy tavaszi napon:

– Most nézlek meg csak jól, mióta folyik a munka. Úgy elszaporodtál azon a fatörzsön, alig látszik belőle valami! Én is el akarok szaporodni! Megyek, választok magamnak párt!

– De Király, ma nagyon fúj a szél, baj lesz, ha elmész, maradj itt! – ellenkezett Őszi Juhar.

– Menj holnap!

– Megyek: így fogok kitartót találni.

– Na, jó – egyezett bele a gomba. – De vigyázz ám magadra!

Király erre válaszként füttyentett egyet és tovaszállt. Közben Őszi Juhar így gondolkodott: „Nekem is jól jönne egy pár! Mi lenne, ha figyelném a szelet és lestoppolnám benne a gombaspórákat? Király is biztos örülne az újabb társaságnak.” Ezzel Őszi Juhar nézni kezdte a szelet. Nem kellett sokat várnia, arra libbent egy megfelelő spórákupac. Megállította.

– Szeretnél a párom lenni?

– Igen!

– Gyere ide, bújj el a repedésekbe! – mutatta a még szabadon lévő helyet. – Mi a neved?

– Piros Szömörce, a piros gévagomba vagyok. És neked?

– Nekem Őszi Juhar. Szép neved van! Nekem már van egy madárbarátom, aki párt választani ment. A fajtája sárgafejű királyka, ezért az a neve, hogy Király.

Hirtelen arra szökött egy szarvas.

– Állj! – kiáltotta neki Őszi Juhar.

A szarvas megállt.

– Ott egy majdnem kidőlt fa, kérlek, hogy dönts le teljesen és hozd ide. Kéne nekem.

– Szívesen segítek, hisz te mindig megengeded, hogy egyek rólad egy falatot.

A szarvas gyorsan végzett.

– Most is ehetsz egy falást! – mondta végül a gomba.

– Miért kellett a fa? – érdeklődött Piros Szömörce.

– Azért, hogy legyen elég helyünk elszaporodni!

Piros Szömörcének tetszett az ötlet.

Eddig Király elszállt egy szép mezőre. Elkezdett a legszebb hangján csivitelni. Nem jött senki, ezért tovább állt dél felé. Elszállt a következő rétig. Ott is sokat csivített. 6 óra felé odajött hozzá egy kedves tojó. Király örömmel mesélte el, miért énekelt. Az így szólt:

– Egy ilyen kedves madárhoz szívesen megyek feleségül.

Király alig bírt magával örömeiben. Útközben ezt mondta a hím:

– Nekem Király a nevem, és van egy sárga gévagomba barátom, aki mindig megengedi, hogy egyek belőle. Neked is biztos megengedi majd, hogy falatozz!

– Ó, nagyon jó lehet ott élni! Nekem a nevem Királyka. Még mennyi idő az út? – érdeklődött párja.

– Már csak pár perc!

Így szálltak, mígnem hazaértek. Őszi Juhar már távolról kiáltott nekik:

– Gyertek, nekem is lett párom!

Király nagyon izgulni kezdett, ezért még nagyobb iramot ösztökélt. Amikor odaértek, a gomba nagy magyarázkodásba kezdett. Mindent elmondott. A madarak is mindent elmeséltek. Ekkor Piros Szömörce oldalba bökte Őszi Juhart.

– Nézd, egy kicsit kibújtam, szólj a többieknek, már ők is láthatnak.

– Gyertek ide, kibújt Piros Szömörce! Már nemcsak spóra!

Gyorsan odarepültek. Mind megcsodálták. Ilyesmi formában telt egy-két hét, aztán Királykától örömhír jött.

– Tojtam, tojtam, képzeljétek! – kiáltotta izgatottan. A férje megcsodálta, aztán elmagyarázta a gombáknak, hogy néz ki a kis tojáska. A gombák is örültek. Másnap megint ez a hír jött. Minden nap egy tojás volt. Egyszerre Királyka kijelentette, hogy ő most a tojásokra ül. A gondos hím hordta neki a vizet a közeli patakból, meg a gombát, hogy ne kelljen felkelnie, ne érje hideg a tojásaikat. Tizenöt nap múlva, a költés kezdete után, ismét örömkialtozás hallatszott a völgy csendjében.

– Kikeltek a tojásaink! – kiáltotta Királyka.

– Nekünk meg előbújtak a kis gévagombák! Nézzétek, narancssárgák! – hallatszott egyszerre a farönkök felől.

Ilyen nagy hírekkor általában összegyűltek az erdei állatok. Most is mindenki látni akarta az új jövevényeket. Az erdő futott. Szép sorjában minden állat megnézte a piciket. Aztán mind elmentek dolgukra. Gyorsan nőttek a fiókák meg a gombák.

Nemsokára a kis sárgafejű királykák kitollasodtak, majd megtanultak repülni. Egyből a kigombákhoz szálltak. Mind a gombákból, mind a madarakból tíz darab volt már. Gyorsan összebarátkoztak. Aztán azt játszották, hogy az

egyik kismadár beszáll a fészekbe, addig a többi bemegy egy gomba lemezei közé, és meg kell találnia a fészekbe bújtnak, melyik gévagombában nincs madárka. Közben persze csipegettek is a gombákból a sárgafejű királykák.

Így éltek együtt boldogan, míg meg nem haltak. Itt a vége, fuss el véle!

Pintér Jávor: Tappancs kutyus és Isten festménye

Egyszer volt, hol nem volt egy kis falucska. Benne Tappancs, egy kiskutya. Szép aranybarna bundája díszítette a testét. De nem is itt, a faluban kezdte életét, hanem egy nagyobb településen. Ott lakott az anyukája és az apukája. A testvérei is, bár közülük sokan olyan sorsra jutottak, mint ő: eladták őket. Tappancs jó helyre, egy nagy családhoz került, ahol nagyon örültek neki.

– Jaj, de cuki! – kiáltotta egyikük, amikor megpillantotta kikukucsálni az apró kölyköt a dobozból, amiben apa hazahozta.

– Gyönyörű a színe! – rikoltotta másikkuk.

– Legyen a neve Vakkancs! – harsogta a harmadik.

– Nem az nem szép! Inkább Ugri! – mondott ellent az első virgonc gyerek.

– Dehogy! Cukiság legyen! – szólalt fel a második.

Anyukájuk gyorsan odasietett közbelépni, nehogy túlzott vita kerekedjen. Eddig éppen

elment ebédet tálalni nyugiban, amíg az új jövevényel játszanak a csemetéi.

– Nem sokkal szebb a Tappancs? – csitította őket.

– Deeee! – kiáltotta az összes gyerek.

Tappancs beleegyezésül felvakkantott és elkezdte őket játékosan harapdálni. A gyerekek már ugrottak is. A középső így kiáltott:

– Hozzunk egy labdát és dobáljuk neki!

A legkisebb hozott is egyet. A legnagyobb meg elhajtotta jó távolra. Tappancs pedig uzsgyi, utána.

Így játszogattak, mígnem a gyerekeket behívta az anyuka enni. A kutyus, miután befalta a marék száraz tápot és fellefetyelte a vizet, magára maradt. Így gondolkodott: „Felderítem a kertet! Egy házőrzőnek tudnia kell pontosan, mi hol van!”

De ekkor eleredt az eső. A kiskutya gyorsan a tornácra szaladt. Elkezdett zuhogni. Felvinnyogott félelmében. Nyílt az ajtó, kapott pár simit és nyugtató szót, de aztán ismét egyedül találta magát. Tíz perc múlva elállt a zápor és már csak csöpögött. Tappancs kimerészkedett. Elindult a hátsó kert felé. Nemsokára olyat látott, amit még soha. Piros, sárga, lila, zöld, rózsaszín és narancssárga szín pompázott kupola alakban az égen. Aztán a kutyus döbbenetére ez a tarka lény mosolyogva megszólalt:

– Szia! Én vagyok a szivárvány! Te ki vagy? Azt látom, hogy kutya, de mi a neved? – mondta kedvesen. Tappancs behúzta a farkát.

Enyhén szólva megijedt. Pár pillanatba belekerült, mire képes volt válaszolni.

– Én Tappancs vagyok! Te meg gyönyörű vagy! – felelte áhítatosan.

– Gyere, mássz fel a hátamra! – mondta a szivárvány hívogatóan. Tappancs nagyon csodálkozott, de nekilódult. Mászott egyre magasabbra és magasabbra.

– Hogy kerültél ide? – kérdezte a kiskutya.

– Esett az eső, ezért Isten ide festett.

– Mi közöd van az esőhöz neked? Miért pont most festett ide? – érdeklődött Tappancs.

– Tudományosan az a közöm az esőhöz, hogy a levegőben maradt vízcseppeken átsüt a nap, attól látszom, de ez önmagában nem igaz.

– Akkor mi az igaz? – vágott közbe a kiskutya.

– Várd ki, míg elmondom! Türelem! – nyugtatta a szivárvány a kis kíváncsit. – Isten annak jeléül festett az égre, hogy nem lesz több özönvíz! – folytatta a szivárvány.

– Mi az, hogy özönvíz? – kíváncsiskodott Tappancs, aki már majdnem felért a festmény tetejére.

– Jaj, te kis butus!

– Nem vagyok buta!

– Jó, jó! Csak még kis csacsi! Na, szóval az özönvíz Noé korában volt. Noé Isten embere volt réges-régen. Ugye azt tudod, hogy Isten ki? – mondta és kérdezte a szivárvány.

– Igen, azt igen! Ő teremtette a földet és a világot! Ez az állatoknak a fejébe van kódolva! – felelte a kiskutya.

– Igen, Ő az, ugyanarról beszélünk. Tehát, akkoriban sok rossz ember és óriás élt a földön, állandóan egymást bántották, ezért Isten úgy határozott, elpusztítja őket. De volt egy jó ember, Noé. Isten meg akart neki kegyelmezni és mindenkinek, aki hallgat rá és visszatér a rendes életvitelhez, meg a családjának és az állatoknak is. Így megkérte Noét, hogy építsen egy nagy hajót. A bárkát. Ebbe beszállt mindenki, aki menekülni akart. Mind az állatok és Noé családja. Sajnos más emberek nem tartottak vele. Ekkor eleredt és esett az eső negyven napig. Mindent ellepett és elpusztította a gonoszokat. Sokáig himbálózott a vízen a hajó. Aztán az Ararát hegyen megfeneklett. Amikor a föld felszáradt eléggé, a menekültek

kiléphettek a hajóról és új életet kezdhettek. Ekkor festett fel elsőnek engem Isten a kék égre. Én vagyok a jele annak a szövetségnek, hogy Isten megígérte, soha többé nem csinál még egy özönvizet! – mesélte a szivárvány.

– Szép mese! – mondta Tappancs elgondolkozva.

– Nemcsak mese, igaz történet is egyben! – egészítette ki a festmény.

– Most már megyek, otthon biztos várnak! – szólalt meg a kiskutya és farkincájával integetve lecsusszant a szivárványcsúszdáról, egyenesen bele kis gazdái ölébe, akik addigra mind kicsődültek maguk is megszemlélni a káprázatos tüneményt. Itt a vége, fuss el véle!

Pintér Amádé: Az egér lepénye

A mezőn fut az egér,
keresi, hol az ebéd.
Talál egy búzalepényt,
egy kicsit sem henyél.

Bebújik a gödrébe,
tejet tölt egy bögrébe.
Beleharap a lepénybe,
megrágcsálja kedvére.

ERŐS ELBESZÉLÉSEK

Pintér Amádé: Sándor Sándor

Sándor Sándor egy különleges ember. A házunk feletti erdő szélén, a felsőrét mellett találkoztam vele többször is most, a télen. Sándor Sándor huszonhárom éves, nagy, barna szakálla és hosszú haja van, mert nem tudja vágni, ugyanis egy barlangban lakik a Börzsönyben. Budapesten élt egy romos kis házban a Keleti pályaudvar mellett. Amikor árvaságra jutott és csak ötezer forint készpénze maradt, nem tudta a számláit fizetni. Ezért elvették és lerombolták a lakhelyét, amit felhasználtak a pályaudvar bővítéséhez. Ebből kapott a maradékként másfél millió forintot. Az nem elég házat venni és elég ennivalót, ezért úgy döntött, ezt inkább utazásra költi.

Kiköltözött egy barlangba. Oda vett egy kis felszerelést. Kályhát, kályhacsövet, ajtót és ágyat. A kályhacsőhöz lyukat a kutyája ásott. Az ágyat csak nagyon hidegben használja, mert nem akarja, hogy hamar elkopjon. De egyszer mégis koszos lett az ágy. Egy vakond túrta be a fejét felülről és lepotyogtatta sárral. Sándor Sándort pedig igen meglepte, ahogy az ágy mellett feküdt, hogy potyog a tető, mert az ő arcára is esett, amitől felébredt. Dühös lett. Megkereste a vakondtúrást, hova vezet. Egy követ tett a tetejére, hogy többet arrafelé ne furkáljon a huncut állat. Sándor Sándorral történt egy másik állatos eset is. Egy nap a kályhacsövéből furcsa

szellemhangokat hallott. Nem tudta, mi lehet az, ezért kibandukolt a kivezetéshez. Egy rúgkapálódzva vonyító, barna és fekete kutyát látott, akinek beszorult a feje. Egy vadászkutya volt, hamarosan megjöttek a gazdái. De nem tudták kiszedni, csak lefűrészelték a csövet. Így úgy nézett ki, mintha betegség utáni nyakkarika lett volna rajta. Sándor Sándornak meg vettek egy új kályhacsövet a tönkretett helyett.

Sándor Sándor úgy él, hogy összegyűjti az ennivalóját. Főleg a gyümölcsöket szereti, a málnát, szedret, berkenyét és kökényt. Ezeket elteszi télire is, szárítva. De gyűjt gombát, tyúkhúrt, vadmurkot és gyökereket is. Amikor ez a környékén elfogy és amikor télre is akar tartalékolni, utazni kezd. Felfedezi az egész országot, és ahol talál elhagyott, nem művelt gyümölcsösöket, mint az erdőkeresi barackos, vagy a vácegresi szőlős, akkor nagyon örül. Így találkoztam vele minálunk. Épp tábortüzet gyújtott és egy kedves embertől kapott üveges málnabefőttet eszegetett. Elmesélte, hogy négy éve él így, az idei az ötödik, mert ősz és tél találkozásánál kezdte. Szóval most huszonhárom éves. Sándor Sándor hisz Istenben. Tudja, hogy Ő őrzi meg a bajok közt és Ő látja el mindig elegendő gyűjthető dologgal. Azt is elmondta, hogy régebben is nagyon szeretett írni és most is sokat ír. Ez a legköltségesebb időtöltése, mindig papírt és íróeszközt kell vennie. Már annyit írt, hogy a kupac magasabb, mint ő. De nincs pénze

kiadni és egyébként sem tudná hirdetni. Technikai eszköze csak egy adóvevője van. Azért nem nyomógombos telefonja, amit feltölthetne a vonatokon, mert azt drágább lett volna megvenni. De tervezi lecserélni, mert akkor órája is lenne és jobban is el lehetne érni.

Diktált nekem párat a verseiből és meséiből. Az egyik regényét is elkezdte, de az nagyon hosszú, még írja, és már ezerszáztizenegy oldal. A szereplőinek csak a nevét is két órán át sorolta nekem hadarva. Azért a regényt is elkezdte felolvasni.

A versei így hangzanak:

Gyere, gyere!

Gyere, gyere, amerre fúj a szél!
Élj, amíg a Nap! Több mint negyven év!
Te, lépes méz! Te, kéklő ég!
Szállj! Vigyen téged messze a szél!
Napsugár süssön rád! Légy kristály!
Hópehely voltál, de mézzé változtál,
mert a felhőre rácsöppent néhány
csepp, ezért méz lettél ma már!
Te, a kedves, hűséges kismadár!
Lábad akkora, mint egy napsugár,
és legyél olyan, mint egy lámpás!

Csillan

Ragyogó napsugár
fénylik, csillan, mint
aranyezüst, keveréke száll.
A vízesés szikráztatja
a fényét csobogó patakka.

Normátlan (?) novellák

Alászáll a szép víz,
napsütés süt a völgyön át.

Kövek zúgása

Egyszer egy kicsike kő
elindult a dombletőn.
Az a kő magával sodort
mindent, porszemtől koszon
át a hatalmas sziklákig.
Elgurultak igen sokáig.
De még egy ember sem látta
a híres követ, szellő sem szállta,
aki okozta ezt a lavinát,
gördítette a nagy galibát.
A kupac aljára került ő.

Az erdő lágy dala

Az erdő lágy dala szállt,
semmi sem volt sivár.
Azt zúgta, hogy egy kis fának
a gyökere mennyit ér!
Ki akart vágni az erdész
egy nagy fát, hiszen megérezte.
Hirtelen előbújt a kis fa,
kiderült a rossz erdész titka.
Felrúgta őt a csemete.
Azt híreszteli a halvány szellő,
hogy a kis fa a legokosabb kelő,
nem engedte, kinek a magva volt.
Még a fák lombkoronája is azt tudta,
ki ezt a két fát kivágná, az buta,
mert nélkülük kopár lenne az erdő.
Az erdő az igazi király,

ellene senki sem kiált,
de száll a sűrűk lágy dala.

Két gondolat

Koala repked arra
a tél zúgására.
Jaj, de szép a falevél-bál,
jaj, de gyönyörű ez a lány!

A meséi például ilyenek:

A kabát

Volt egyszer egy kabát. A kabát rikító piros babakabát volt. Nagyon saras lett, mert már sok gyerek játszott benne. Egyszer annyira koszos lett, hogy sárgombóc nőtt belőle, ami csak gurult, gurult és gurult. A gyerekekkel benne senki sem tudta, mi lett, de amikor a gombolyag megállt, előmászott belőle a kabát. Joghurtban szeretett mosakodni, ezért keresett egyet. De nem fért bele a dobozba, ezért elment egy joghurtgyárba. Amikor a munkások nem néztek oda, ott beleugrott a masszába. Így, ahogy egyre jobban belehempergett, fehér lett. Nem vették észre, ezért belesomagolták egy vödörös joghurtba, mert annyira nem volt nagy, hogy abba ne férjen bele. Akik megvették, megették, a fehéren átlátszó piros színe miatt azt hitték, egy eper darab az. Itt a vége, mert elfogyott a kabát.

Normátlan (?) novellák

Szörme

Volt egyszer egy szörme. A szörme szőrös volt. Jegesmedve bunda volt. Ezért nagyon drágán adták el egy bácsinak. A szörme óriási volt, alig fért be a boltba, úgyhogy ő volt ott egyedül. Egyszerre az ember nagyon megijedt és így sikoltott:

– IIIAA! – Mert kiderült: az egy valódi jegesmedve volt összekucorodva. A férfi rémülten elszaladt és egy jó messzi lakásba költözött.

Egy feladványa így hangzik:

Volt egyszer egy fa, ránőtt egy borostyán. A borostyánnak volt tíz levele, nőtt hozzá 25 meg
452 = ...

Egy novellája így hangzik:

Döcög

Volt egyszer, de nem tudjuk, hogy hol, egy fésű. Folytonosan a boltokból elszökött és mindig más bolt fogta meg. Ez egy varázsfésű volt. Minden ember ezt a fésűt akarta, mert önállóan sétált vagy futott, így nem kellett a kezüket használni a hajuk kigubancolásához, hanem átfutott rajta magától. Ezt a varázsfésűt egyszer megbilincselte egy boltos. Jó drágán árusította, kicsit pofátlan volt és több millió forintot akart elkérni érte, így senki sem vette meg, pedig mindenki vágyott rá. A boltos néni nagyon-nagyon (hússzor nagyon) mérges lett,

ezért leárazta öt forinttal, de így sem vette meg senki, meglepő módon. Egyszer, amikor hozzányúlt volna, a varázsfésű összegömbölyödött sünivé, és jól megszúrta a kezét, hogy nem engedi szabadon.

– Aú! – kiáltott fel a néni, és úgy döntött, mivel úgysem tudja eladni, elengedi. Hirtelen a fésű kerek gömb formájúra változott, és elindult. Egy ember elkapta, nem tudta, mi az valójában, ezért beszerelte egy fogat terepkerekének. Vége.

Pintér Illangó: Levélke a kezemben

Itt van e levél,
végighúzom kezem az erén,
apró hangya felett egy fedél.
Rengeteg üde, zöld rostocskák,
fakó akác, sötét borostyán.
Mind közül legszebbek a bükkök,
bársonylevél fújja a kürtöt.
Ki vagy, zöld fürtös?
Kicsi vagy, akár a tenyerem,
megülve állsz az én kezemen.
Kezemen, tereken,
versekkel szememben, levelem...Levelem?
Enyém-e? Ki vagy te? Te. Megszemélyesítettelek.
Most kivé tettelek téged?
Emberré? Állattá? Mivé?
Hüm. Mondjuk, inkább semmivé.
Vagyis maradtál az, aki!
Teremtmény. Teremtmény,
csendes éj, kemencék, tetten ért, velem él,
kecsesség, vetemény...Vetemény? Teremjél!
Éppenséggel egy kérdés: Mit?

Egy novellája vázлата:

Élt egyszer egy öreg ember. Azt mondta, hogy mindet szeret, csak egy-két dolgot nem. Éppen nekiállt elmondani, hogy mik azok, amikor agyvérzést kapott.

Ilyen tehát az én Sándor Sándorom. Most megyek, megkeresem, hátha itt táborozik az erdőkben még. Viszek neki egy kis elemózsiát és tovább hallgatom a történeteit. Sziasztok

Földön járjunk, mi nem szépít?
Meggy, cseresznye, alma, körte?
Nézzünk a fellegeken körbe?
Szeretet, remény, boldogság, hit?
Énszerintem ez már túl meghitt.
Inkább egyszerűbb után néznék,
s megnyomnám a szárnyalás fékét!
Teremje meg a feladatot, amit pedig az Isten adott.
Feladatot, felfalatott, kirakatot, meghaladott,
megvakarom, megragadott...
Mégragadott? Igen! A saját feladatom!
Engem az Úr nem felakasztott,
hanem egy dolgot rám is bízott.
Nem disznót kell vágnom, mi hízott,
engem más feladatra hívott,
véreből kicsit sem szívott!
Ő csak kedvesen rám mosolygott,
semmilyen rosszban nem somolygott.
Így viszem hírét,
szeretetet ízét,
kegyelem színét,
Jézusnak szívét,
versemnek ívét!

NORMÁTLAN(?) NOVELLÁK

Pintér Illangó: A harmadik

„KITÖRT A III. VILÁGHÁBORÚ!” – állt a címlapon. Zsolna mama, az idős asszony fejében egy kis emlék elevenedett meg. „Csattanás. Sötét. Por. Törmelék. Félelem. Vér. Jajkiáltás. Szorongás. Katonák. Bomba. Csend. Egyedüllét. Futás. Ösztön. Fájdalom. Végre valami erős kar... Anya!” – ennyi maradt meg nyolcvannégy éves korára az előzőről. A halál. A találkozás. Nem tudta tovább olvasni a cikket. Megrendülten ejtette ölébe a lapot. Egy könnycsepp gördült le az arcán. Unokáit biztos elviszik katonának...

***

Jakab, a kilenc éves kisfiú gondolta, felviszi apjának az újságot. Kivette a zöld postaládából és rápillantott. Abban a pillanatban meg is állt. „KITÖRT A III. VILÁGHÁBORÚ!” Picit lefagyott, de úgy vélte, mi gond is történhetne vele? Ő gyerek és civil. Ő nem katona, nem is lehet. Viszont az apjának nem kell megtudnia, mert a végén még elmeogyintézetben kötne ki az aggodalomtól. Az meg nem lenne túl jó... bár akkor nem biztos, hogy elvinnék a háborúba. Mindegy, az újság a kukában landolt. Annyi álhír volt már! Hátha ez is csak az, jobb tudomást sem venni róla.

***

„KITÖRT A III. VILÁGHÁBORÚ!” – olvasta Anett a Facebookon. Nem tudott hinni a szemének. Nagyon félt és ijedős személyiség

volt, aki nem mert soha szembenézni a múlttal, jelennel és jövővel már harminchat éve. Legalább tízezermillió-ötszázhetvenkettőször végigolvasta az első sort. Többre nem maradt lelki ereje. Hatalmasat sikoltott és lelejtette a telefonját rémületében.

***

Zente, a negyvenes évei elején járó férfi épp a munkából jött haza, amikor elolvasta a főcímet Tiktokon: „KITÖRT A III. VILÁGHÁBORÚ!” Meg is ijedt, meg nem is, így elkezdett önmagával beszélgetni: „Szerinted elvisznek katonának? Vagy túl nagy a hasam?” „Nem tudom, talán.” „Fog valaki helyettem vigyázni a családomra?” „Nem tudom azt sem, lehetséges.” „A fronton jó a koszt?” „Nem tudom, szóba jöhet.” „Túl fogom élni?” „Nem tudom, van esélye.” „Meddig fog tartani?” „Nem tudom, majd kiderül.” Ilyes töprengések közepette ment hazafelé.

***

Letti, a tizenéves tinilány szerette az izgalmakat, így amikor elolvasta: „KITÖRT A III. VILÁGHÁBORÚ!”, úgy gondolta, neki elég ennyi infó, nem is várt tovább, lekiáltott a földszintre kávézgató szüleinek:

- Még ma megerősítjük a házat!
- Mi? – érkezett az értetlen felelet.
- Bombabiztos lakhelyet akarok.

Amikor nemleges választ kapott további ötletére is, miszerint, ha nem tudnak védekezni, mert nem elég erősek, meneküljenek álruhában, csomagolni kezdett. „Ha nem védenek meg,

megvédem magamat!” – mormogta folyton. Összeszedett egy kis kaját, kabátot, váltásruhát, hálósákokat, sátrat, csokit, egy kevéske kenyeret és szalámit, majd elindult világgá.

***

Szabolcs, a kamaszfiú unottan pörgette a híroldalt. „KITÖRT A III. VILÁGHÁBORÚ” – olvasta. Tovább nézegette a cikket egy „Oh!” – sóhajtással, majd elvigyorodott, ahogy tovább futtatta szemét a sorokon.

„...Ám másként, mint eddig! Elkezdődött a virtuális hadviselés! Piacra dobták az új játékot, melybe még a miniszterelnökök is beállnak a harcba egy-egy okoseszközzel. Katonák, önként jelentkezett civilek és bárki csatlakozhat az új videojátékhoz: a NewDeath-hez! Harcolni kell, lőni, túlélni, vívni! Egy ember csak egyetlen egyszer játszhat. Várjuk jelentkezésüket erre a lélegzetelállító kalandra – főleg gyakorlott fiatalokét –, az alábbi linken!”

„Akkor katona leszek!” – kattintott Szabolcs.

Khan Haroon: Őz

Az erdő hangjai elnémultak. A fakopáncsok ritmikus élelemkeresésének kopogása abbamaradt, a lombkoronán megpihenő fészekben alvó fiókák csipogása is elcsendesett. Csupán a baglyok éjszakába nyúló huhogása zengte be az üreskés pagonyt. Mégis, mintha ezt a fekete életteret ellepné a vörösség...

Egy őz fut keresztül a bokrok közt. A csipkebogyóbokor tuskéi felszántva bőrét véres csíkot hagynak nyomán. Lohol, szinte rohan a maga mögött érkező farkasok elől. Az állati ösztönök akaratlan előlépése miatt nem uralja testét. Szemeiben lepergő életének tüze egyre jobban huny ki az erdőben honoló sötét homályban. Mozgása lassul, a vérző sebeiből folyó patak átalakul folyóvá. Tudja, hogy közel a vég – érzi. Már közel jár családjá búvóhelyéhez, amikor viszont elcsúszik...

Vörössé vált az éj, ismét csendbe burkolózik a táj. Az elégedett farkasfalka távolodó lábnyomaiban megáll az élet folyékony eleme. Kis csermely, mely a hatalmas véróceán töredéke, folyik az elesett tetemből. Nem szól, nem sikít. Pihen. A hatalmas futásban elfáradt állat elérte rejtekhelyét, ahol nyugalmat találva elaludt. Reggelre eltűnt a test. Szemtanúja csupán a vérvörös hold maradt, aki örökké őrzi az őz kegyetlen halálfutásának emlékét...

Az ember sem más. Őzek vagyunk, akik hibáink elől menekülve próbáljuk elérni a hőn áhított nyugalmat, amelyet látunk, viszont nem vesszük észre a lábunk előtt heverő ágat. A folyamatosan kergető, nyomasztó, csuklyába

öltözött tévedéseink az első alkalommal, amikor meginogni látszunk, elkapnak minket. Farkas képében nagyokat falatozva belőlünk felemésztenek minket, míg nem marad más, csak tetem. Egy tetem, amelyből hiányzik az élet, hiányzik az önbizalom. Hiányzik egy darab, amelyet soha nem fogunk visszakapni. Vajon tényleg ezt akartuk? Tetteink megvalósítására csupán mi tehetünk gátat. Mégis áttörve azokat, csakis az állati ösztönökre hallgatva cselekszünk.

Most én állok az erdőben. Látom a hátam mögött érkező falka éjfekete ködjét, mégsem mozdulok semerre. Várok rájuk. Őztársaim elfutva mellettem, kérdés nélkül magamra hagynak. Ostoba cselekedet, gondolná mindenki, viszont nem látják a megoldás valódi képét.

Hisz a problémák elől nem futni kell, hanem az utolsó leheletteddel harcolva legyőzni őket...

Papp Eszter Júlia: Az álarc

Soha senki, nem
Mutatja igaz lelkét,
Mert félünk mástól.

Pintér Amádé: Isten–Sátán

Sátán olyan, mint a cápa,
szája mindig tátva.
Sátán olyan, mint egy villanyoszlop,
kinek ki van aludva a lámpája és rád omlik.
Isten olyan, mint egy villanyoszlop,
kinek nincs kialudva a lámpája.
Isten olyan, mint nap az égben.
Sátán olyan, mint éjszaka a sötétségben.
Sátán menjen el holnaputánig is,
azután se jöjjön vissza soha, soha!
Sátán olyan, mint a tehénnek fekete foltja.
Isten olyan, mint tehénnek a fehér része.
Isten olyan, mint a tehén tőgye.
Feszül és adja a tejet belőle.
Sátán olyan, ki bemászik a tejbe és kullancs,
és meg akarja inni a tejet belőle.
Sátán, mint egy szúnyog
csípi meg az embereket.
Sátán olyan, mint egy fojtó-
vagy más mérges kígyó.
Sátán olyan, mint a tűz,
eléget mindent.
Isten olyan, mint az elefánt,
eloltja a tüzet.
Sátán pedig megcsinálja, hogy egy baba elessen
és vérző fogacskával szopizzon.
Isten olyan, mint egy szarvas,
és gyorsan szalad.
Isten olyan, mint egy medve,
elkapja a buta halat.

KIFEJLETT KRITIKÁK

IRODALOMKRITIKA

Pintér Illangó

**Versek elemzésének kritikája, illetve
félreértelmezett versek egyértelműsítő lapja**

(Az elemzés elemzését elemezni tilos!)

1. Ady Endréről (azért 1., mert ez egy többrészes sorozat több hírességről)

Egy irodalomórán ültem. Most gondolja a kedves, okos, ügyes Olvasó (aki remélhetőleg nem irodalomtanár), hogy ez milyen szuper fénypont az iskolában egy írónak. Sajnálom, ki kell ábrándítanom: nem, ez nem az. Ez a legidegtépőbb óra. Merthogy épp Ady Endréről tanultunk, és megláttam a „Góg és Magóg fia vagyok én” verse elemzését a tankönyvben: „*A költemény lírai ars poetica. Ady verse a beszélő személy, a lírai én feladatvállalására vonatkozik. Ady Endre lírai vallomása, mintegy írói szándékainak összegzése, a hazához való ragaszkodásának összetett érzelmű kifejezése.*” Ennél a pontnál agyam sípolni kezdett úgy, hogy szerintem a mellettem ülő is meghallotta azt:

– Neeeeeeem!

Merthogy nem. Mert ez nem az. Ez egy indulatvers. Pontosan látom, érzem, költői lelkemnek egyértelmű, miként történt: Ady ajtaján épp most lépett ki egy öltönyös, rendezett hajú városi ember, aki szemlátomást

nem értett a költők érzékeny lelki állapotához. Ugyanis épp az előbb mondta indulatosan:

– Nem lehet ennyire gyűjtogató verset írni! Botrány! Kérem kevésbé rendhagyó, nem lázító sorokat alkotni. Én értem, hogy ön ír, alkot, ezt nem kifogásolom, bár zárójelben: az XA; XA eléggé kevés rímet tartalmaz, így ezáltal nem igazán művészi. Szeretnék rendes verseket látni! – ezzel faképnél hagyta. Nem értette, nem bizony, hogy az a vers, „Az Élet bosszúja” csak úgy magától jött létre, és ott verte a toll végét. Az nem arról szól, mint ahogy azt ez az ember értette. Ady nem keverte össze az „élet” és „halál” szót, nem akart öngyilkos lenni, nem akart erre senkit biztatni. Ő nem erről írt. Arról alkotott, hogy megint elragadta a szerelem. Egyszer beleesett a gödörbe, az ő szavaival „kikötött” vele. Ezenkívül pedig nem hagyta nyugodni az érzés. Ránézett egy nőre, s ez jutott eszébe. Annyi traumája, átverése, fájdalma volt ezzel kapcsolatban, hogy elhatározta, sosem tesz ilyet már. Mégis megtörtént: randira megy a kellemes, nyári éjszakán. A költő lelke pedig kérde: „Miért megyünk el ilyen korán?” S most én is kérdezek: mit nem lehet ezen érteni?!

Ady tehát vérig sértve érezte magát. Szegényes otthonában leült az íróasztalához és ráhajtotta mélyen, búsan a fejét. Ott ült percekig, órákig, évekig – ki tudja? Szeretője éppen egy nappal ezelőtt hagyta el, így most minden összegyűlt neki. Hirtelen felemelte a

fejét, lassan kinyújtotta a kezét. Egy gyűrött papírt és tollat vett elő; írni kezdett a félhomályos szobában. A nap már lebukni készült, de ő nem gyújtott lámpát. Könny is csillogott kidülledt szemén. A szavak könnyedén siklottak a papírra, enyhítve szívfacsaró érzését. Tőle megszokottan, csúnyán írt. Néhány hónappal később, mikor gyűjtötte a verseket a legújabb kötetébe, ennél a papírlapnál megállt.

„Vajon ezt beletegyem? Nem túl személyes?” – morfondírozott. Végül is belerakta. Majd kivette. Ismét visszatette. Aztán kihúzta a papírkupacból. Mégis visszatette. Szóval, talán újra leselejtezte volna, ha nem adta volna le az anyagot a nyomdának.

Nem lett volna szükséges aggódnia – én már csak tapasztalom –, hisz úgyse érti meg senki. No, mindegy, ez van.

Van egy másik történet is, amit még meg szeretnék osztani és kritizálni egy vers értelmezését. Melyikkel kezdjem? Legyen a történet? Oké. Az „Őrizem a szemedet”-re fog vonatkozni, csak úgy, a tájékoztatás kedvéért mondom el.

Szóval Ady Endre régóta az ágyát nyomta megint. Csinszka épp a teáját hozta be neki, amikor találkozott a tekintetük. Ady szeme nem forgott tovább. Megállt. Megdermedt. Száját

nehézkesen kinyitotta, és rekedtes hangon kezdte mondani:

– „Már vénülő kezemmel

Fogom meg a kezedet,

Már vénülő szememmel

Őrizem a szemedet” – a vers utolsó szavait

már csak elhaló hangon suttogta: – „Nem tudom, miért, meddig

Maradok meg még neked,

De a kezedet fogom

S őrizem a szemedet.”

Csinszka értette a dolgát, szorgosan körmölt. Aztán Ady még megmaradt a közelében, de ő úgy írta, mintha ez lenne az utolsó szívessége, amit megtehet neki.

Ennyi. Ez csak ennyi. No, de hátra van még az elemzéskritika! Tárnya: „Üzenet egykori iskolámba”.

A költő ebben elképzelve a túlvilágot. Furcsa megközelítés, nem? Az iskola, az Élet Iskolája. Kikerült a túlvilágra, megpróbáltatások közepette. Ott állt a kapuban. Örült, hogy már szabad. De rájött: nem egészen van igaza. Erről szól ez a vers, nem pedig arról, amit belemagyaráznak, hogy egyszerűen a gyermekkori iskoláról...

Szóval: gondolkodva és érezve olvassatok verseket!

HITELES HIRDETÉSEK

Kis Alkotók Köre

Ez a csoport gyermek- és ifjúsági irodalmi pályázatsorozataink és mentorprogramunk számára jött létre 2023-ban. A cél gyermekeket és fiatalokat sarkalni képzelőtehetségük és íráskészségük kibontakoztatására prózai és költői művek létrehozásával, alkotónapokkal, egymás megismerésével, az élet értékeinek megkeresésével.

Szóval, kedves Gyerekek, Ifjú Költők és Írók: várjuk, hogy a szunnyadó magok kihajtsanak, a fiatal tehetségek egymásra találjanak és egy alkotói csapat alakuljon ki. Jelentkezzetek itt és figyeljétek az új kiírásokat: Kis Alkotók Köre Facebook, Pintérmé Gépész Bettina, szepegb@gmail.com, Kis Alkotók Köre | Facebook

MKMT mozgalom

A magyar könyv is magyar termék

Mozgalom a magyar szerzők magyar nyelven írt könyveinek népszerűsítésére. A mozgalom elindítója: Sky S. T. Dél-Afrikában élő magyar származású író, valamint a Helma Kiadó, aki magyar szerzők magyar nyelven írt könyveinek kiadására specializálódott.

Mi a mozgalom célja? Még több, magyar szerzők által, magyar nyelven írt könyvek megjelentetése, népszerűsítése a magyar nyelv szépségének és gazdagságának megőrzésére, kiemelten a határon túl élő magyarok körében írás és az olvasás ösztönző programok támogatására, kiemelt célcsoport: gyerekek és fiatalok a látássérültek, időskori látásromlásokon átesettek, olvasási nehézséggel küzdő emberek olvasóvá válásának támogatására. www.mkmt.hu (ha már erről van szó: itt tudtok szavazni a mi könyvborítóinkra is, mint legjobb a tavalyi évben: MKMT – A legjobb MKMT könyvborító)

TARTALOM

Bátorító bevezető	3
Barátságos bemutatkozások	5
Végtelen versek	7
Izgalmas interjúk	8
Furfangos folytatásos történetek	12
Végtelen versek	13
Normátlan (?) novellák	17
Furfangos folytatásos történetek	24
Végtelen versek	28
Megélhető mesék	30
Végtelen versek	34
Erős elbeszélések	35
Végtelen versek	38
Normátlan (?) novellák	39
Végtelen versek	41
Kifejlett kritikák	42
Hiteles hirdetések	44